

Che fece il gran rifiuto

Αναγνωρισμένα

Σε μερικούς ανθρώπους έρχεται μια μέρα
που πρέπει το μεγάλο Ναι ή το μεγάλο το Όχι
να πούνε. Φανερώνεται αμέσως όποιος τόχει
έτοιμο μέσα του το Ναι, και λέγοντάς το πέρα

πηγαίνει στην τιμή και στην πεποίθησί του.
Ο αρνηθείς δεν μετανοιώνει. Αν ρωτιούνταν πάλι,
όχι θα ξαναέλεγε. Κι όμως τον καταβάλλει
εκείνο τ' όχι — το σωστό — εις όλην την ζωή του.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Άγε, ω βασιλεύ Λακεδαιμονίων

Αναγνωρισμένα

Δεν καταδέχονταν η Κρατησίκλεια
ο κόσμος να την δει να κλαίει και να θρηνηί·
και μεγαλοπρεπής εβάδιζε και σιωπηλή.
Τίποτε δεν απόδειχνε η ατάραχη μορφή της
απ' τον καϋμό και τα τυράννια της.
Μα όσο και νάναι μια στιγμή δεν βάσταξε·
και πριν στο άθλιο πλοίο μπει να πάει στην Αλεξάνδρεια,
πήρε τον υιό της στον ναό του Ποσειδώνας,
και μόνοι σαν βρεθήκαν τον αγκάλιασε
και τον ασπάζονταν, «διαλογούντα», λέγει
ο Πλούταρχος, «και συντεταραγμένον».
Όμως ο δυνατός της χαρακτήρ επάσχισε·
και συνελθούσα η θαυμασία γυναίκα
είπε στον Κλεομένη «Άγε, ω βασιλεύ
Λακεδαιμονίων, όπως, επάν έξω
γενώμεθα, μηδείς ίδη δακρύνοντας
ημάς μηδέ ανάξιόν τι της Σπάρτης
ποιούντας. Τούτο γαρ εφ' ημίν μόνον·
αι τύχαι δε, όπως αν ο δαίμων διδώ, πάρεισι.»

Και μες στο πλοίο μπήκε, πηαίνοντας προς το «διδώ».

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Με λόγια, με φυσιογνωμία, και με τρόπους
μια εξαιρετη θα κάμω πανοπλία·
και θ' αντικρύζω έτσι τους κακούς ανθρώπους
χωρίς να έχω φόβον ή αδυναμία.

Θα θέλουν να με βλάψουν. Αλλά δεν θα ξέρει
κανείς απ' όσους θα με πλησιάζουν
πού κείνται η πληγές μου, τα τραυτά μου μέρη,
κάτω από τα ψεύδη που θα με σκεπάζουν.—

Ρήματα της καυχίσεως του Αιμιλιανού Μονάη.
Άραγε νάκαμε ποτέ την πανοπλία αυτή;
Εν πάση περιπτώσει, δεν την φόρεσε πολύ.
Είκοσι επτά χρονώ, στην Σικελία πέθανε.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Αλεξανδρινοί Βασιλείς Αναγνωρισμένα

Μαζεύθηκαν οι Αλεξανδρινοί
να δουν της Κλεοπάτρας τα παιδιά,
τον Καισαρίωνα, και τα μικρά του αδέρφια,
Αλέξανδρο και Πτολεμαίο, που πρώτη
φορά τα βγάζαν έξω στο Γυμνάσιο,
εκεί να τα κηρύξουν βασιλείς,
μες στη λαμπρή παράταξι των στρατιωτών.

Ο Αλέξανδρος— τον είπαν βασιλέα
της Αρμενίας, της Μηδίας, και των Πάρθων.
Ο Πτολεμαίος— τον είπαν βασιλέα
της Κιλικίας, της Συρίας, και της Φοινίκης.
Ο Καισαρίων στέκονταν πιο εμπροστά,
ντυμένος σε μετάξι τριανταφυλλί,
στο στήθος του ανθοδέσμη από υακίνθους,
η ζώνη του διπλή σειρά σαπφείρων κι αμεθύστων,
δεμένα τα ποδήματά του μ' άσπρες
κορδέλλες κεντημένες με ροδόχροα μαργαριτάρια.
Αυτόν τον είπαν πióτερο από τους μικρούς,
αυτόν τον είπαν Βασιλέα των Βασιλέων.

Οι Αλεξανδρινοί ένοιωθαν βέβαια
που ήσαν λόγια αυτά και θεατρικά.

Αλλά η μέρα ήτανε ζεστή και ποιητική,
ο ουρανός ένα γαλάζιο ανοιχτό,

το Αλεξανδρινό Γυμνάσιον ένα
θριαμβικό κατόρθωμα της τέχνης,
των αυλικών η πολυτέλεια έκτακτη,
ο Καισαρίων όλο χάρις κι εμορφιά
(της Κλεοπάτρας υιός, αίμα των Λαγιδών)
κ' οι Αλεξανδρινοί έτρεχαν πια στην εορτή,
κ' ενθουσιάζονταν, κ' επευφημούσαν
ελληνικά, κ' αιγυπτιακά, και ποιοι εβραϊκά,
γοητευμένοι με τ' ωραίο θέαμα—
μ' όλο που βέβαια ήξευραν τι άξιζαν αυτά,
τι κούφια λόγια ήσανε αυτές η βασιλείες.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Αλέξανδρος Ιανναίος, και Αλεξάνδρα Αναγνωρισμένα

Επιτυχείς και πλήρως ικανοποιημένοι,
ο βασιλεύς Αλέξανδρος Ιανναίος,
κ' η σύζυγός του η βασίλισσα Αλεξάνδρα
περνούν με προπορευομένην μουσικήν
και με παντοίαν μεγαλοπρέπειαν και χλιδήν,
περνούν απ' τες οδούς της Ιερουσαλήμ.
Ετελεσφόρησε λαμπρώς το έργον
που άρχισαν ο μέγας Ιούδας Μακκαβαίος
κ' οι τέσσαρες περιώνυμοι αδελφοί του·
και που μετά ανενδότως συνεχίσθη εν μέσω
πολλών κινδύνων και πολλών δυσχερειών.
Τώρα δεν έμεινε τίποτε το ανοίκειον.
Έπαυσε κάθε υποταγή στους αλαζόνας
μονάρχας της Αντιοχείας. Ιδού
ο βασιλεύς Αλέξανδρος Ιανναίος,
κ' η σύζυγός του η βασίλισσα Αλεξάνδρα
καθ' όλα ίσοι προς τους Σελευκίδας.
Ιουδαίοι καλοί, Ιουδαίοι αγνοί, Ιουδαίοι πιστοί—προ πάντων.
Αλλά, καθώς που το απαιτούν η περιστάσεις,
και της ελληνικής λαλιάς ειδήμονες·
και μ' Έλληνας και μ' ελληνίζοντας
μονάρχας σχετισμένοι— πλην σαν ίσοι, και ν' ακούεται.
Τώντι ετελεσφόρησε λαμπρώς,
ετελεσφόρησε περιφανώς
το έργον που άρχισαν ο μέγας Ιούδας Μακκαβαίος
κ' οι τέσσαρες περιώνυμοι αδελφοί του.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Άννα Δαλασσηνή Αναγνωρισμένα

Εις το χρυσόβουλλον που έβγαλ' ο Αλέξιος Κομνηνός
για να τιμήσει την μητέρα του επιφανώς,
την λίαν νοήμονα Κυρίαν Άννα Δαλασσηνή —
την αξιόλογη στα έργα της, στα ήθη —
υπάρχουν διάφορα εγκωμιαστικά:
εδώ ας μεταφέρουμε από αυτά
μια φράσιν έμορφη, ευγενική
«Ου το εμόν ή το σον, το ψυχρόν τούτο ρήμα, ερρήθη».

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Άννα Κομνηνή Αναγνωρισμένα

Στον πρόλογο της Αλεξιάδος της θρηνεί,
για την χηρεία της η Άννα Κομνηνή.

Εις ύλιγγον είν' η ψυχή της. «Και
ρείθροις δακρύων», μας λέγει, «περιτέγγω
τους οφθαλμούς..... Φευ των κυμάτων» της ζωής της,
«φευ των επαναστάσεων». Την καίει η οδύνη
«μέχρις οστέων και μυελών και μερισμού ψυχής».

Όμως η αλήθεια μοιάζει που μια λύπη μόνην
καιρίαν εγνώρισεν η φίλαρχη γυναίκα·
έναν καϋμό βαθύ μονάχα είχε
(κι ας μην τ' ομολογεί) η αγέρωχη αυτή Γραικιά,
που δεν κατάφερε, μ' όλην την δεξιότητά της,
την Βασιλείαν ν' αποκτήσει· μα την πήρε
σχεδόν μέσ' απ' τα χέρια της ο προπετής Ιωάννης.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Απ' τες Εννιά — Αναγνωρισμένα

Δώδεκα και μισή. Γρήγορα πέρασεν η ώρα
απ' τες εννιά που άναψα την λάμπα,
και κάθισα εδώ. Κάθουμουν χωρίς να διαβάζω,
και χωρίς να μιλώ. Με ποιόνα να μιλήσω
κατάμονος μέσα στο σπίτι αυτό.

Το είδωλον του νέου σώματός μου,
απ' τες εννιά που άναψα την λάμπα,

ήλθε και με ηύρε και με θύμισε
κλειστές κάμαρες αρωματισμένες,
και περασμένην ηδονή— τι τολμηρή ηδονή!
Κ' επίσης μ' έφερε στα μάτια εμπρός,
δρόμους που τώρα έγιναν αγνώριστοι,
κέντρα γεμάτα κίνησι που τέλεψαν,
και θέατρα και καφενεία που ήσαν μια φορά.

Το είδωλον του νέου σώματός μου
ήλθε και μ' έφερε και τα λυπητερά·
πένθη της οικογένειας, χωρισμοί,
αισθήματα δικών μου, αισθήματα
των πεθαμένων τόσο λίγο εκτιμηθέντα.

Δώδεκα και μισή. Πώς πέρασεν η ώρα.
Δώδεκα και μισή. Πώς πέρασαν τα χρόνια.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Απιστία Αναγνωρισμένα

Πολλά άρα Ομήρου επαινούντες, αλλά τούτο
ουκ επαινεσόμεθα ουδέ Αισχύλου, όταν φη η
Θέτις τον Απόλλω εν τοις αυτής γάμοις άδοντα

«ενδατείσθαι τας εάς ευπαιδίας,
νόσων τ' απείρους και μακραίωνα βίους.
Ξύμπαντα τ' ειπών θεοφιλείς εμάς τύχας
παιών' επευφήμησεν, ευθυμών εμέ.
Καγώ το Φοίβου θείον απευδές στόμα
ήλπίζον είναι, μαντική βρύον τέχνη:
Ο δ', αυτός υμνών,
..... αυτός εστιν ο κτανών
τον παίδα τον εμόν».

Πλάτων, Πολιτείας Β'

Σαν πάντρευαν την Θέτιδα με τον Πηλέα
σηκώθηκε ο Απόλλων στο λαμπρό τραπέζι
του γάμου, και μακάρισε τους νεονύμφους
για τον βλαστό που θάβγαινε απ' την ένωσί των.
Είπε· Ποτέ αυτόν αρρώστια δεν θαγγίξει
και θάχει μακρυνή ζωή.— Αυτά σαν είπε,
η Θέτις χάρηκε πολύ, γιατί τα λόγια
του Απόλλωνος που γνώριζε από προφητείες
την φάνηκαν εγγύησις για το παιδί της.
Κι όταν μεγάλωνεν ο Αχιλλεύς, και ήταν
της Θεσσαλίας έπαινος η εμορφιά του,
η Θέτις του θεού τα λόγια ενθυμούνταν.

Αλλά μια μέρα ήλθαν γέροι με ειδήσεις,
κ' είπαν τον σκοτωμό του Αχιλλέως στην Τροία.
Κ' η Θέτις ξέσχιζε τα πορφυρά της ρούχα,
κ' έβγαζεν από πάνω της και ξεπετούσε
στο χώμα τα βραχιόλια και τα δαχτυλίδια.
Και μες στον οδυρμό της τα παληά θυμήθη·
και ρώτησε τι έκαμνε ο σοφός Απόλλων,
πού γύριζεν ο ποιητής που στα τραπέζια
έξοχα ομιλεί, πού γύριζε ο προφήτης
όταν τον υιό της σκότωναν στα πρώτα νειάτα.
Κ' οι γέροι την απήντησαν πως ο Απόλλων
αυτός ο ίδιος εκατέβηκε στην Τροία,
και με τους Τρώας σκότωσε τον Αχιλλέα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Από την σχολήν του περιωνύμου φιλοσόφου Αναγνωρισμένα

Έμεινε μαθητής του Αμμωνίου Σακκά δυο χρόνια·
αλλά βαρέθηκε και την φιλοσοφία και τον Σακκά.

Κατόπι μπήκε στα πολιτικά.
Μα τα παραίτησεν. Ήταν ο Έπαρχος μωρός·
κ' οι πέριξ του ξόανα επίσημα και σοβαροφανή·
τρισβάρβαρα τα ελληνικά των, οι άθλιοι.

Την περιέργειάν του είλκυσε
κομμάτ' η Εκκλησία· να βαπτισθεί
και να περάσει Χριστιανός. Μα γρήγορα
την γνώμη του άλλαξε. Θα κάκιωνε ασφαλώς
με τους γονείς του, επιδεικτικά εθνικούς·
και θα του έπαυαν —πράγμα φρικτόν—
ευθύς τα λίαν γενναία δοσίματα.

Έπρεπεν όμως και να κάμει κάτι. Έγινε ο θαμών
των διεφθαρμένων οίκων της Αλεξανδρείας,
κάθε κρυφού καταγωγίου κραιπάλης.

Η τύχη του εφάν' εις τούτο ευμενής·
τον έδωσε μορφήν εις άκρον ευειδή.
Και χαίρονταν την θείαν δωρεάν.

Τουλάχιστον για δέκα χρόνια ακόμη
η καλλονή του θα διαρκούσεν. Έπειτα —
ίσως εκ νέου στον Σακκά να πήγαινε.
Κι αν εν τω μεταξύ απέθνησεν ο γέρος,
πήγαινε σ' άλλου φιλοσόφου ή σοφιστού·

πάντοτε βρίσκεται κατάλληλος κανείς.

Ἡ τέλος, δυνατόν και στα πολιτικά
να επέστρεφεν —αξιεπαίνως ενθυμούμενος
τες οικογενειακές του παραδόσεις,
το χρέος προς την πατρίδα, κι άλλα ηχηρά παρόμοια.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Από υαλί χρωματιστό Αναγνωρισμένα

Πολύ με συγκινεί μια λεπτομέρεια
στην στέψιν, εν Βλαχέρναις, του Ιωάννη Καντακουζηνού
και της Ειρήνης Ανδρονίκου Ασάν.
Ὅπως δεν είχαν παρά λίγους πολυτίμους λίθους
(του τάλαιπώρου κράτους μας ήταν μεγάλ' η πτώχεια)
φόρεσαν τεχνητούς. Ἐνα σωρό κομμάτια από υαλί,
κόκκινα, πράσινα ή γαλάζια. Τίποτε
το ταπεινόν ή το αναξιοπρεπές
δεν έχουν κατ' εμέ τα κομματάκια αυτά
από υαλί χρωματιστό. Μοιάζουνε τουναντίον
σαν μια διαμαρτυρία θλιβερή
κατά της άδικης κακομοιριάς των στεφομένων.
Είναι τα σύμβολα του τι ήρμοζε να έχουν,
του τι εξ άπαντος ήταν ορθόν να έχουν
στην στέψι των ένας Κυρ Ιωάννης Καντακουζηνός,
μια Κυρία Ειρήνη Ανδρονίκου Ασάν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Απολείπειν ο θεός Αντώνιον Αναγνωρισμένα

Σαν έξαφνα, ώρα μεσάνυχτ', ακουσθεί
αόρατος θίασος να περνά
με μουσικές εξαίσιες, με φωνές—
την τύχη σου που ενδίδει πια, τα έργα σου
που απέτυχαν, τα σχέδια της ζωής σου
που βγήκαν όλα πλάνες, μη ανωφέλετα θρηνήσεις.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει.
Προ πάντων να μη γελασθείς, μην πεις πως ήταν
ένα όνειρο, πως απατήθηκεν η ακοή σου·
μάταιες ελπίδες τέτοιες μην καταδεχθείς.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,

σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκες μια τέτοια πόλι,
πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο,
κι άκουσε με συγκίνησιν, αλλ' όχι
με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα,
ως τελευταία απόλαυσι τους ήχους,
τα εξάισια όργανα του μυστικού θιάσου,
κι αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που χάνεις.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Απολλώνιος ο Τυανεύς εν Ρόδω Αναγνωρισμένα

Για την αρμόζουσα παιδευσι κι αγωγή
ο Απολλώνιος ομιλούσε μ' έναν
νέον που έκτιζε πολυτελή
οικίαν εν Ρόδω. «Εγώ δε ες ιερόν»
είπεν ο Τυανεύς στο τέλος «παρελθών
πολλώ αν ήδιον εν αυτώ μικρώ
όντι άγαλμα ελέφαντός τε και χρυσού
ίδομι ή εν μεγάλω κεραμεούν τε και φαύλον.» —

Το «κεραμεούν» και «φαύλον»· το σιχαμερό:
που κióλας μερικούς (χωρίς προπόνησι αρκετή)
αγυρτικώς εξαπατά. Το κεραμεούν και φαύλον.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Αριστόβουλος Αναγνωρισμένα

Κλαίει το παλάτι, κλαίει ο βασιλεύς,
απαρηγόρητος θρηνεί ο βασιλεύς Ηρώδης,
η πολιτεία ολόκληρη κλαίει για τον Αριστόβουλο
που έτσι άδικα, τυχαίως πνίχθηκε
παίζοντας με τους φίλους του μες στο νερό.

Κι όταν το μάθουνε και στ' άλλα μέρη,
όταν επάνω στην Συρία διαδοθεί,
κι από τους Έλληνας πολλοί θα λυπηθούν·
όσοι ποιηταί και γλύπται θα πενήθουν,
γιατ' είχαν ακουσθεί σ' αυτούς ο Αριστόβουλος,
και ποια τους φαντασία για έφηβο ποτέ
έφθασε τέτοιαν εμορφιά σαν του παιδιού αυτού·
ποιο άγαλμα θεού αξιώθηκεν η Αντιόχεια

σαν το παιδί αυτό του Ισραήλ.

Οδύρεται και κλαίει η Πρώτη Πριγκηπέσσα·
η μάνα του η πιο μεγάλη Εβρέσσα.
Οδύρεται και κλαίει η Αλεξάνδρα για την συμφορά.—
Μα σαν βρεθεί μονάχη της αλλάζει ο καϋμός της.
Βογγά· φρενιάζει· βρίζει· καταριέται.
Πώς την εγέλασαν! Πώς την φενάκισαν!
Πώς επί τέλους έγινε ο σκοπός των!
Το ρήμαξαν το σπίτι των Ασαμωναίων.
Πώς το κατόρθωσε ο κακούργος βασιλεύς·
ο δόλιος, ο φαύλος, ο αλιτήριος.
Πώς το κατόρθωσε. Τι καταχθόνιο σχέδιο
που να μη νοιώσει κ' η Μαριάμμη τίποτε.
Αν ένοιωθε η Μαριάμμη, αν υποπτεύονταν,
θάβρισκε τρόπο το αδέρφι της να σώσει·
βασίλισσα είναι τέλος, θα μπορούσε κάτι.
Πώς θα θριαμβεύουν τώρα και θα χαίρονται κρυφά
η μοχθηρές εκείνες, Κύπρος και Σαλώμη·
η πρόστυχες γυναίκες Κύπρος και Σαλώμη.—
Και νάναι ανίσχυρη, κι αναγκασμένη
να κάνει που πιστεύει τες ψευτιές των·
να μη μπορεί προς τον λαό να πάγει,
να βγει και να φωνάξει στους Εβραίους,
να πει, να πει πώς έγινε το φονικό.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ας φρόντιζαν Αναγνωρισμένα

Κατήντησα σχεδόν ανέστιος και πένης.
Αυτή η μοιραία πόλις, η Αντιόχεια
όλα τα χρήματά μου τάφαγε:
αυτή η μοιραία με τον δαπανηρό της βίο.

Αλλά είμαι νέος και με υγείαν αρίστην.
Κάτοχος της ελληνικής θαυμάσιος
(ξέρω και παραξέρω Αριστοτέλη, Πλάτωνα·
τι ρήτορας, τι ποιητάς, τι ό,τι κι αν πεις).
Από στρατιωτικά έχω μιαν ιδέα,
κ' έχω φιλίες με αρχηγούς των μισθοφόρων.
Είμαι μπασμένος κάμποσο και στα διοικητικά.
Στην Αλεξάνδρεια έμεινα έξι μήνες, πέρσι·
κάπως γνωρίζω (κ' είναι τούτο χρήσιμον) τα εκεί:
του Κακεργέτη βλέψεις, και παληανθρωπιές, και τα λοιπά.

Όθεν φρονώ πως είμαι στα γεμάτα
ενδεδειγμένος για να υπηρετήσω αυτήν την χώρα,
την προσφιλή πατρίδα μου Συρία.

Σ' ό,τι δουλειά με βάλουν θα πασχίσω
να είμαι στην χώρα ωφέλιμος. Αυτή είν' η πρόθεσίς μου.
Αν πάλι μ' εμποδίσουνε με τα συστήματά τους—
τους ξέρουμε τους προκομένους: να τα λέμε τώρα;
αν μ' εμποδίσουνε, τι φταίω εγώ.

Θ' απευθυνθώ προς τον Ζαβίνα πρώτα,
κι αν ο μωρός αυτός δεν μ' εκτιμήσει,
θα πάγω στον αντίπαλό του, τον Γρυπό.
Κι αν ο ηλίθιος κι αυτός δεν με προσλάβει,
πηγαίνω παρευθύς στον Υρκανό.

Θα με θελήσει πάντως ένας απ' τους τρεις.

Κ' είν' η συνείδησίς μου ήσυχη
για το αφήφιστο της εκλογής.
Βλάπτουν κ' οι τρεις τους την Συρία το ίδιο.

Αλλά, κατεστραμένος άνθρωπος, τι φταίω εγώ.
Ζητώ ο ταλαίπωρος να μπαλωθώ.
Ας φρόντιζαν οι κραταιοί θεοί
να δημιουργήσουν έναν τέταρτο καλό.
Μετά χαράς θα πήγαινα μ' αυτόν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Βυζαντινός Αρχων, εξόριστος, στιχουργών Αναγνωρισμένα

Οι ελαφροί ας με λέγουν ελαφρόν.
Στα σοβαρά πράγματα ήμουν πάντοτε
επιμελέστατος. Και θα επιμείνω,
ότι κανείς καλλίτερά μου δεν γνωρίζει
Πατέρας ή Γραφάς, ή τους Κανόνας των Συνόδων.
Εις κάθε αμφιβολίαν του ο Βοτανειάτης,
εις κάθε δυσκολίαν στα εκκλησιαστικά,
εμένα συμβουλευόνταν, εμένα πρώτον.
Αλλά εξόριστος εδώ (να όψεται η κακεντρεχής
Ειρήνη Δούκαινα), και δεινώς ανιών,
ουδόλως άτοπον είναι να διασκεδάζω
εξάστιχα κι οκτάστιχα ποιών—
να διασκεδάζω με μυθολογήματα
Ερμού, και Απόλλωνος, και Διονύσου,
ή ηρώων της Θεσσαλίας και της Πελοποννήσου·
και να συνθέτω ιάμβους ορθοτάτους,
όπως —θα μ' επιτρέψετε να πω— οι λόγιοι
της Κωνσταντινουπόλεως δεν ξέρουν να συνθέσουν.
Αυτή η ορθότης, πιθανόν, είν' η αιτία της μομφής.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Για νάρθουν — Αναγνωρισμένα

Ένα κερί αρκεί. Το φως του το αμυδρό
αρμόζει πιο καλά, θάναι πιο συμπαθές
σαν έρθουν της Αγάπης, σαν έρθουν η Σκιές.

Ένα κερί αρκεί. Η κάμαρη απόψι
να μη έχει φως πολύ. Μέσα στην ρέμβην όλως
και την υποβολή, και με το λίγο φως —
μέσα στην ρέμβην έτσι θα οραματισθώ
για νάρθουν της Αγάπης, για νάρθουν η Σκιές.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Για τον Αμμώνη, που πέθανε 29 ετών, στα 610 Αναγνωρισμένα

Ραφαήλ, ολίγους στίχους σε ζητούν
για επιτύμβιον του ποιητού Αμμώνη να συνθέσεις.
Κάτι πολύ καλαίσθητον και λειόν. Συ θα μπορέσεις,
είσαι ο κατάλληλος, να γράψεις ως αρμόζει
για τον ποιητήν Αμμώνη, τον δικό μας.

Βέβαια θα πεις για τα ποιήματά του—
αλλά να πεις και για την εμορφιά του,
για την λεπτή εμορφιά του που αγαπήσαμε.

Πάντοτε ωραία και μουσικά τα ελληνικά σου είναι.
Όμως την μαστοριά σου όληνα τη θέμε τώρα.
Σε ξένη γλώσσα η λύπη μας κ' η αγάπη μας περνούν.
Το αιγυπτιακό σου αίσθημα χύσε στην ξένη γλώσσα.

Ραφαήλ, οι στίχοι σου έτσι να γραφούν
που νάχουν, ξέρεις, από την ζωή μας μέσα των,
που κι ο ρυθμός κ' η κάθε φράσις να δηλούν
που γι' Αλεξανδρινό γράφει Αλεξανδρινός.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Γκρίζα Αναγνωρισμένα

Κυττάζοντας ένα οπάλλιο μισό γκρίζο
θυμήθηκα δυο ωραία γκρίζα μάτια
που είδα· θάναι είκοσι χρόνια πρίν

.....

Για έναν μήνα αγαπηθήκαμε.
Έπειτα έφυγε, θαρρώ στην Σμύρνη,
για να εργασθεί εκεί, και πια δεν ιδωθήκαμε.

Θ' ασχήμισαν — αν ζει — τα γκρίζα μάτια·
θα χάλασε τ' ωραίο πρόσωπο.

Μνήμη μου, φύλαξέ τα συ ως ήσαν.
Και, μνήμη, ό,τι μπορείς από τον έρωτά μου αυτόν,
ό,τι μπορείς φέρε με πίσω απόψι.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Δέησις Αναγνωρισμένα

Η θάλασσα στα βάθη της πήρ' έναν ναύτη.—
Η μάνα του, ανήξερη, πηαίνει κι ανάφτει

στην Παναγία μπροστά ένα υψηλό κερι
για να επιστρέψει γρήγορα και νάν' καλοί καιροί —

και όλο προς τον άνεμο στήνει τ' αυτί.
Αλλά ενώ προσεύχεται και δέεται αυτή,

η εικόν ακούει, σοβαρή και λυπημένη,
ξεύροντας πως δεν θάλθει πια ο υιός που περιμένει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Δημητρίου Σωτήρος (162-150 π.Χ.) Αναγνωρισμένα

Κάθε του προσδοκία βγήκε λανθασμένη!

Φαντάζονταν έργα να κάμει ξακουστά,
να παύσει την ταπείνωσι που απ' τον καιρό της μάχης
της Μαγνησίας την πατρίδα του πιέζει.
Να γίνει πάλι κράτος δυνατό η Συρία,
με τους στρατούς της, με τους στόλους της,
με τα μεγάλα κάστρα, με τα πλούτη.

Υπέφερε, πικραίνονταν στην Ρώμη
σαν ένοιωθε στες ομιλίες των φίλων του,
της νεολαίας των μεγάλων οίκων,
μες σ' όλην την λεπτότητα και την ευγένεια
που έδειχναν σ' αυτόν, του βασιλέως
Σελεύκου Φιλοπάτορος τον υιό—
σαν ένοιωθε που όμως πάντα υπήρχε μια κρυφή
ολιγωρία για τες δυναστείες τες ελληνίζουσες·
που ξέπεσαν, που για τα σοβαρά έργα δεν είναι,
για των λαών την αρχηγία πολύ ακατάλληλες.
Τραβιούνταν μόνος του, κι αγανακτούσε, κι όμνυε
που όπως τα θαρρούν διόλου δεν θάναι·
ιδού που έχει θέλησιν αυτός·
θ' αγωνισθεί, θα κάμει, θ' ανυψώσει.

Αρκεί να βρει έναν τρόπο στην Ανατολή να φθάσει,
να κατορθώσει να ξεφύγει από την Ιταλία—
κι όλην αυτήν την δύναμι που έχει
μες στην ψυχή του, όλην την ορμήν
αυτή θα μεταδώσει στον λαό.

Α στην Συρία μονάχα να βρεθεί!
Έτσι μικρός απ' την πατρίδα έφυγε
που αμυδρώς θυμούνταν την μορφή της.
Μα μες στην σκέψι του την μελετούσε πάντα
σαν κάτι ιερό που προσκυνώντας τό πλησιάζεις,
σαν οπτασία τόπου ωραίου, σαν όραμα
ελληνικών πόλεων και λιμένων.—

Και τώρα;

Τώρα απελπισία και καϋμός.
Είχανε δίκιο τα παιδιά στην Ρώμη.
Δεν είναι δυνατόν να βασταχθούν η δυναστείες
που έβγαλε η Κατάκτησις των Μακεδόνων.

Αδιάφορον: επάσχισεν αυτός,
όσο μπορούσεν αγωνίσθηκε.
Και μες στην μαύρη απογοήτευσί του,

ένα μονάχα λογαριάζει πια
με υπερηφάνειαν· που, κι εν τη αποτυχία του,
την ίδιαν ακατάβλητην ανδρεία στον κόσμο δείχνει.

Τ' άλλα— ήσαν όνειρα και ματαιοπονίες.
Αυτή η Συρία— σχεδόν δεν μοιάζει σαν πατρίς του,
αυτή είν' η χώρα του Ηρακλείδη και του Βάλα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Διακοπή Αναγνωρισμένα

Το έργον των θεών διακόπτομεν εμείς,
τα βιαστικά κι άπειρα όντα της στιγμής.
Στης Ελευσίνας και στης Φθίας τα παλάτια
η Δήμητρα κ' η Θέτις αρχινούν έργα καλά
μες σε μεγάλες φλόγες και βαθύν καπνόν. Αλλά
πάντοτε ορμά η Μετάνειρα από τα δωμάτια
του βασιλέως, ξέπλεγη και τρομαγμένη,
και πάντοτε ο Πηλεύς φοβάται κ' επεμβαίνει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Δύο νέοι, 23 έως 24 ετών Αναγνωρισμένα

Απ' τες δεκάμισυ ήτανε στο καφενείον,
και τον περίμενε σε λίγο να φανεί.
Πήγαν μεσάνυχτα— και τον περίμενεν ακόμη.
Πήγεν η ώρα μιάμισυ· είχε αδειάσει
το καφενείον ολοτελώς σχεδόν.
Βαρέθηκεν εφημερίδες να διαβάζει
μηχανικώς. Απ' τα έρημα, τα τρία σελίνια του
έμεινε μόνον ένα: τόση ώρα που περίμενε
ξόδιασε τ' άλλα σε καφέδες και κονιάκ.
Κάπνισεν όλα του τα σιγαρέτα.
Τον εξαντλούσε η τόση αναμονή. Γιατί
κιάλας μονάχος όπως ήταν για ώρες, άρχισαν
να τον καταλαμβάνουν σκέψεις οχληρές
της παραστρατημένης του ζωής.

Μα σαν είδε τον φίλο του να μπαίνει— ευθύς
η κούρασις, η ανία, η σκέψεις φύγανε.

Ο φίλος του έφερε μια ανέλπιστα είδησι.
Είχε κερδίσει στο χαρτοπαικτείον εξήντα λίρες.

Τα έμορφα τους πρόσωπα, τα εξαίσιά τους νειάτα,
η αισθητική αγάπη που είχαν μεταξύ τους,
δροσίσθηκαν, ζωντάνεψαν, τονώθηκαν
απ' τες εξήντα λίρες του χαρτοπαικτείου.

Κι όλο χαρά και δύναμις, αίσθημα κι ωραιότης
πήγαν— όχι στα σπίτια των τιμίων οικογενειών τους
(όπου, άλλωστε, μήτε τους θέλαν πια):
σ' ένα γνωστό τους, και λίαν ειδικό,
σπίτι της διαθοράς πήγανε και ζητήσαν
δωμάτιον ύπνου, κι ακριβά πιοτά, και ξαναήπιαν.

Και σαν σωθήκαν τ' ακριβά πιοτά,
και σαν πλησίαζε πια η ώρα τέσσερες,
στον έρωτα δοθήκαν ευτυχείς.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Είγε ετελεύτα Αναγνωρισμένα

«Πού απεσύρθηκε, πού εχάθηκε ο Σοφός;
Έπειτ' από τα θαύματά του τα πολλά,
την φήμη της διδασκαλίας του
που διεδόθηκεν εις τόσα έθνη
εκρύφθηκ' αίφνης και δεν έμαθε κανείς
με θετικότητα τι έγινε
(ουδέ κανείς ποτέ είδε τάφον του).
Έβγαλαν μερικοί πως πέθανε στην Έφεσο.
Δεν τόγραψεν ο Δάμις όμως τίποτε
για θάνατο του Απολλωνίου δεν έγγραψεν ο Δάμις.
Άλλοι είπανε πως έγινε άφαντος στην Λίνδο.
Ή μήπως είν' εκείν' η ιστορία
αληθινή, που ανελήφθηκε στην Κρήτη,
στο αρχαίο της Δικτύνης ιερόν.—
Αλλ' όμως έχουμε την θαυμασία,
την υπερφυσικήν εμφάνισί του
εις έναν νέον σπουδαστή στα Τύανα.—
Ίσως δεν ήλθεν ο καιρός για να επιστρέψει,
για να φανερωθεί στον κόσμο πάλι
ή μεταμορφωμένος, ίσως, μεταξύ μας
γυρίζει αγνώριστος.— Μα θα ξαναφανερωθεί
ως ήτανε, διδάσκοντας τα ορθά· και τότε βέβαια
θα επαναφέρει την λατρεία των θεών μας,
και τες καλαίσθητες ελληνικές μας τελετές.»

Έτσι ερέμβαζε στην πενιχρή του κατοικία—
μετά μια ανάγνωσι του Φιλοστράτου
«Τα ες τον Τυανέα Απολλώνιον»—

ένας από τους λίγους εθνικούς,
τους πολύ λίγους που είχαν μείνει. Άλλωστε —ασήμαντος
άνθρωπος και δειλός— στο φανερόν
έκανε τον Χριστιανό κι αυτός κι εκκλησιάζονταν.
Ήταν η εποχή καθ' ην βασίλευεν,
εν άκρα ευλαβεία, ο γέρων Ιουστίνος,
κ' η Αλεξάνδρεια, πόλις θεοσεβής,
αθλίους ειδωλολάτραι αποστρέφονταν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εικών εικοσιτριετούς νέου καμωμένη από φίλον του ομήλικα, ερασιτέχνην Αναγνωρισμένα

Τελείωσε την εικόνα χθες μεσημέρι. Τώρα
λεπτομερώς την βλέπει. Τον έκαμε με γκρίζο
ρούχο ξεκουμπωμένο, γκρίζο βαθύ· χωρίς
γελέκι και κραβάτα. Μ' ένα τριανταφυλλί
πουκάμισο· ανοιγμένο, για να φανεί και κάτι
από την εμορφιά του στήθους, του λαιμού.
Το μέτωπο δεξιά ολόκληρο σχεδόν
σκεπάζουν τα μαλλιά του, τα ωραία του μαλλιά
(ως είναι η χτενισιά που προτιμά εφέτος).
Υπάρχει ο τόνος πλήρως ο ηδονιστικός
που θέλησε να βάλει σαν έκανε τα μάτια,
σαν έκανε τα χείλη ... Το στόμα του, τα χείλη
που για εκπληρώσεις είναι ερωτισμού εκλεκτού.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εις Ιταλικήν παραλίαν Αναγνωρισμένα

Ο Κήμος Μενεδώρου, Ιταλιώτης νέος,
τον βίον του περνά μέσα στες διασκεδάσεις·
ως συνειθίζουν τούτο οι απ' την Μεγάλη Ελλάδα
μες στα πολλά τα πλούτη αναθρεμένοι νέοι.

Μα σήμερα είναι λίαν, παρά το φυσικό του,
σύννουσ και κατηφής. Κοντά στην παραλίαν,
με άκραν μελαγχολίαν βλέπει που εκφορτώνουν
τα πλοία με την λείαν εκ της Πελοποννήσου.

Λάφουρα ελληνικά· η λεία της Κορίνθου.

Α σήμερα βεβαίως δεν είναι θεμιτόν,
δεν είναι δυνατόν ο Ιταλιώτης νέος
νάχει για διασκεδάσεις καμιάν επιθυμίαν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εἰς τὰ περὶ χώρα τῆς Ἀντιοχείας Ἀναγνωρισμένα

Σαστίσαμε στὴν Ἀντιόχειαν ὅταν μάθαμε
τὰ νέα καμώματα τοῦ Ἰουλιανοῦ.

Ὁ Ἀπόλλων ἐξηγήθηκε με λόγου του, στὴν Δάφνη!
Χρησμό δεν ἤθελε νὰ δώσει (σκοτισθήκαμε!),
σκοπό δεν τόχε νὰ μιλήσει μαντικῶς, ἀν πρώτα
δεν καθαρίζονταν τὸ ἐν Δάφνη τέμενός του.
Τὸν ενοχλοῦσαν, δήλωσεν, οἱ γειτονεῦντες νεκροί.

Στὴν Δάφνη βρίσκονταν τάφοι πολλοί.—
Ἐνας ἀπ' τοὺς ἐκεῖ ἐνταφιασμένους
ἦταν ὁ θαυμαστός, τῆς ἐκκλησίας μας δόξα,
ὁ ἅγιος, ὁ καλλίνικος μάρτυς Βαβύλας.

Αὐτὸν αἰνίττονταν, αὐτὸν φοβούνταν ὁ ψευτοθεός.
Ὅσο τὸν ἐνοιῶθε κοντὰ δεν κόταε
νὰ βγάλει τοὺς χρησμούς του· τσιμουδιά.
(Τοὺς τρέμουνε τοὺς μάρτυράς μας οἱ ψευτοθεοί.)

Ἀνασκουμπώθηκεν ὁ ἀνόσιος Ἰουλιανός,
νεύριασε καὶ ξεφώνιζε: «Σηκώστε, μεταφέрте τον,
βγάλτε τον τούτον τὸν Βαβύλα ἀμέσως.
Ἀκούς ἐκεῖ; Ὁ Ἀπόλλων ενοχλεῖται.
Σηκώστε τον, ἀρπάξτε τον εὐθύς.
Ξεθάψτε τον, πάρτε τον ὅπου θέτε.
Βγάλτε τον, διώξτε τον. Παίζουμε τώρα;
Ὁ Ἀπόλλων εἶπε νὰ καθαρισθεῖ τὸ τέμενος.»

Τὸ πήραμε, τὸ πήγαμε τὸ ἅγιο λείψανον ἀλλοῦ·
τὸ πήραμε, τὸ πήγαμε ἐν ἀγάπῃ κ' ἐν τιμῇ.

Κι ωραία τῶντι πρόκοψε τὸ τέμενος.
Δεν ἄργησε καθόλου, καὶ φωτιά
μεγάλῃ κόρωσε: μιὰ φοβερὴ φωτιά:
καὶ κάηκε καὶ τὸ τέμενος κι ὁ Ἀπόλλων.

Στάχτη τὸ εἶδωλο· γιὰ σάρωμα, με τὰ σκουπίδια.

Ἐσκασε ὁ Ἰουλιανός καὶ διέδοσε—
τι ἄλλο θα ἔκαμνε— πῶς ἡ φωτιά ἦταν βαλτὴ
ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς ἐμάς. Ἀς πάει νὰ λέει.
Δεν ἀποδείχθηκε· ἀς πάει νὰ λέει.
Τὸ οὐσιώδες εἶναι ποὺ ἔσκασε.

(Ἀπὸ τὰ *Ποιήματα 1897-1933*, Ἰκαρος 1984)

Εἰς τὸ Επίνειον Ἀναγνωρισμένα

Νέος, εἴκοσι οκτῶ ἐτῶν, με πλοῖον τήνιον
ἐφθασε εἰς τούτο τὸ συριακόν ἐπίνειον
ὁ Ἐμης, με τὴν πρόθεσι νὰ μάθει μυροπόλης.
Ὅμως ἀρρώστησε εἰς τὸν πλουν. Καὶ μόλις
ἀπεβιβάσθη, πέθανε. Ἡ ταφή του, πτωχοτάτη,
ἐγίν' ἐδῶ. Ολίγες ὥρες πρὶν πεθάνει, κάτι
ψιθύρισε γιὰ «οικίαν», γιὰ «πολύ γέροντας γονεῖς».
Μὰ ποιοὶ ἦσαν τούτοι δὲν ἐγνώριζε κανεῖς,
μήτε ποία ἡ πατρίς του μες στὸ μέγα πανελλήνιον.
Καλλίτερα. Γιατί ἔτσι ἐνῶ
κεῖται νεκρὸς σ' αὐτὸ τὸ ἐπίνειον,
θα τὸν ἐλπίζουν πάντα οἱ γονεῖς τοῦ ζωντανό.

(Ἀπὸ τὰ *Ποιήματα 1897-1933*, Ἰκαρος 1984)

Ἐκόμισα εἰς τὴν Τέχνη Ἀναγνωρισμένα

Κάθομαι καὶ ρεμβάζω. Ἐπιθυμῖες κ' αἰσθήσεις
ἐκόμισα εἰς τὴν Τέχνην— κάτι μισοειδωμένα,
πρόσωπα ἢ γραμμές· ἐρώτων ἀτελών
κάτι ἀβέβαιες μνήμες. Ἄς ἀφεθῶ σ' αὐτήν.
Ξέρει νὰ σχηματίσει Μορφήν τῆς Καλλονῆς·
σχεδὸν ἀνεπαισθήτως τὸν βίον συμπληρούσα,
συνδυάζουσα ἐντυπώσεις, συνδυάζουσα τες μέρες.

(Ἀπὸ τὰ *Ποιήματα 1897-1933*, Ἰκαρος 1984)

Ἐν ἀπογνώσει Ἀναγνωρισμένα

Τὸν ἔχασ' ἐντελῶς. Καὶ τώρα πια ζητεῖ
στὰ χεῖλη καθενός καινούριου ἐραστή
τὰ χεῖλη τὰ δικά του· στὴν ἐνωσι με κάθε
καινούριον ἐραστή ζητεῖ νὰ πλανηθεῖ
πὼς εἶναι ὁ ἴδιος νέος, πὼς δίδεται σ' ἐκεῖνον.

Τὸν ἔχασ' ἐντελῶς, σαν νὰ μὴ υπήρχε καν.
Γιατί ἤθελε —εἶπ' ἐκεῖνος— ἤθελε νὰ σωθεῖ
ἀπ' τὴν στιγματισμένη, τὴν νοσηρὰ ἡδονή·
ἀπ' τὴν στιγματισμένη, τοῦ αἰσχουὺς ἡδονή.
Ἦταν καιρὸς ἀκόμη— ὡς εἶπε— νὰ σωθεῖ.

Τον έχασ' εντελώς, σαν να μη υπήρχε καν.
Από την φαντασίαν, από τες παραισθήσεις
στα χείλη άλλων νέων τα χείλη του ζητεί·
γυρεύει να αισθανθεί ξανά τον έρωτά του.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εν δήμω της Μικράς Ασίας Αναγνωρισμένα

Η ειδήσεις για την έκβασι της ναυμαχίας, στο Άκτιον,
ήσαν βεβαίως απροσδόκητες.
Αλλά δεν είναι ανάγκη να συντάξουμε νέον έγγραφον.
Τ' όνομα μόνον ν' αλλαχθεί. Αντίς, εκεί
στες τελευταίες γραμμές, «Λυτρώσας τους Ρωμαίους
απ' τον ολέθριον Οκτάβιον,
τον δίκην παρωδίας Καίσαρα,»
τώρα θα βάλουμε «Λυτρώσας τους Ρωμαίους
απ' τον ολέθριον Αντώνιον».
Όλο το κείμενον ταιριάζει ωραία.

«Στον νικητήν, τον ενδοξότατον,
τον εν παντί πολεμικώ έργω ανυπέρβλητον,
τον θαυμαστόν επί μεγαλουργία πολιτική,
υπέρ του οποίου ενθέρμως εύχονταν ο δήμος·
την επικράτησι του Αντωνίου»
εδώ, όπως είπαμεν, η αλλαγή: «του Καίσαρος
ως δώρον του Διός κάλλιστον θεωρών—
στον κραταιό προστάτη των Ελλήνων,
τον έθη ελληνικά ευμενώς γεραίροντα,
τον προσφιλή εν πάση χώρα ελληνική,
τον λίαν ενδεδειγμένον για έπαινο περιφανή,
και για εξιστόρησι των πράξεών του εκτενή
εν λόγω ελληνικώ κ' εμμέτρω και πεζώ·
ε ν λ ό γ ω ε λ λ η ν ι κ ώ που είν' ο φορεύς της φήμης,»
και τα λοιπά, και τα λοιπά. Λαμπρά ταιριάζουν όλα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εν Εσπέρα Αναγνωρισμένα

Πάντως δεν θα διαρκούσανε πολύ. Η πείρα
των χρόνων με το δείχνει. Αλλ' όμως κάπως βιαστικά
ήλθε και τα σταμάτησεν η Μοίρα.
Ήτανε σύντομος ο ωραίος βίος.
Αλλά τι δυνατά που ήσαν τα μύρα,
σε τι εξάισια κλίνην επλαγιάσαμε,
σε τι ηδονή τα σώματά μας δώσαμε.

Μια απήχησις των ημερών της ηδονής,
μια απήχησις των ημερών κοντά μου ήλθε,
κάτι απ' της νεότητός μας των δυονώ την πύρα·
στα χέρια μου ένα γράμμα ξαναπήρα,
και διάβαζα πάλι και πάλι ως που έλειψε το φως.

Και βγήκα στο μπαλκόνι μελαγχολικά —
βγήκα ν' αλλάξω σκέψεις βλέποντας τουλάχιστον
ολίγη αγαπημένη πολιτεία,
ολίγη κίνησι του δρόμου και των μαγαζιών.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εν μεγάλη Ελληνική αποικία, 200 π.Χ. Αναγνωρισμένα

Ότι τα πράγματα δεν βαίνουν κατ' ευχήν στην Αποικία
δεν μόν' η ελαχίστη αμφιβολία,
και μ' όλο που οπωσούν τραβούμ' εμπρός,
ίσως, καθώς νομίζουν ουκ ολίγοι, να έφθασε ο καιρός
να φέρουμε Πολιτικό Αναμορφωτή.

Όμως το πρόσκομμα κ' η δυσκολία
είναι που κάμνουνε μια ιστορία
μεγάλη κάθε πράγμα οι Αναμορφωταί
αυτοί. (Ευτύχημα θα ήταν αν ποτέ
δεν τους χρειάζονταν κανείς.) Για κάθε τι,
για το παραμικρό ρωτούνε κ' εξετάζουν,
κ' ευθύς στον νου τους ριζικές μεταρρυθμίσεις βάζουν,
με την απαίτησι να εκτελεσθούν άνευ αναβολής.

Έχουνε και μια κλίσι στες θυσίες.
Παραιτηθείτε από την κτήσιν σας εκείνη·
η κατοχή σας είν' επισφαλής·
η τέτοιες κτήσεις ακριβώς βλάπτουν τες Αποικίες.
Παραιτηθείτε από την πρόσδοδον αυτή,
κι από την άλληνα την συναφή,
κι από την τρίτη τούτην: ως συνέπεια φυσική·

είναι μεν ουσιώδεις, αλλά τί να γίνει;
σας δημιουργούν μια επιβλαβή ευθύνη.

Κι όσο στον έλεγχο τους προχωρούνε,
βρίσκουν και βρίσκουν περιττά, και να παυθούν ζητούνε·
πράγματα που όμως δύσκολα τα καταργεί κανείς.

Κι όταν, με το καλό, τελειώσουνε την εργασία,
κι ορίσαντες και περικόψαντες το παν λεπτομερώς,
απέλθουν, παίρνοντας και την δικαία μισθοδοσία,
να δούμε τι απομένει πια, μετά
τόση δεινότητα χειρουργική.—

Ίσως δεν έφθασεν ακόμη ο καιρός.
Να μη βιαζόμεθα· είν' επικίνδυνον πράγμα η βία.
Τα πρόωρα μέτρα φέρνουν μεταμέλεια.
Έχει άτοπα πολλά, βεβαίως και δυστυχώς, η Αποικία.
Όμως υπάρχει τι το ανθρώπινον χωρίς ατέλεια;
Και τέλος πάντων, να, τραβούμ' εμπρός.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εν Πόλει της Οσροηνής Αναγνωρισμένα

Απ' της ταβέρνας τον καυγά μάς φέραν πληγωμένο
τον φίλον Ρέμωνα χθες περί τα μεσάνυχτα.
Απ' τα παράθυρα που αφίσαμεν ολάνοιχτα,
τ' ωραίο του σώμα στο κρεβάτι φώτιζε η σελήνη.
Είμεθα ένα κράμα εδώ· Σύροι, Γραικοί, Αρμένιοι, Μήδοι.
Τέτοιος κι ο Ρέμων είναι. Όμως χθες σαν φώτιζε
το ερωτικό του πρόσωπο η σελήνη,
ο νους μας πήγε στον πλατωνικό Χαρμίδα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εν πορεία προς την Σινώπην Αναγνωρισμένα

Ο Μιθριδάτης, ένδοξος και κραταιός,
μεγάλων πόλεων ο κύριος,
κάτοχος ισχυρών στρατών και στόλων,
πηγαίνοντας προς την Σινώπην πέρασε από δρόμον
εξοχικόν, πολύ απόκεντρον
όπου ένας μάντις είχε κατοικίαν.

Ἐστειλεν αξιωματικό του ο Μιθριδάτης
τον μάντι να ρωτήσῃ πόσα θ' αποκτήσῃ ἀκόμη
στο μέλλον ἀγαθά, πόσες δυνάμεις ἄλλες.

Ἐστειλεν αξιωματικό του, και μετά
προς την Σινώπην την πορεία του ξακολούθησε.

Ο μάντις αποσύρθηκε σ' ένα δωμάτιο μυστικό.
Μετά περίπου μισήν ώρα βγήκε
περίφροντις, κ' εἶπε στον αξιωματικό,
«Ἰκανοποιητικῶς δεν μπόρεσα να διευκρινίσω.
Κατάλληλη δεν εἶν' ἡ μέρα σήμερα.
Κάτι σκιώδη πράγματα εἶδα. Δεν κατάλαβα καλά. —
Μα ν' ἀρκεσθεῖ, φρονῶ, με τόσα που ἔχει ο βασιλεύς.
Τα περισσότερα εἰς κινδύνους θα τον φέρουν.
Θυμήσου να τον πεις αὐτό, αξιωματικέ:
με τόσα που ἔχει, προς θεοῦ, ν' ἀρκεῖται!
Ἡ τύχη ξαφνικῆς ἔχει μεταβολές.
Να πεις στον βασιλέα Μιθριδάτη:
λίαν σπανίως βρίσκεται ο εταῖρος του προγόνου του
ο ευγενής, που ἐγκαίρως με την λόγχην γράφει
στο χῶμα ἐπάνω το σωτήριον Φεύγε Μιθριδάτα.»

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ἴκαρος 1984)

Εν Σπάρτη Αναγνωρισμένα

Δεν ήξερεν ο βασιλεύς Κλεομένης, δεν τολμούσε —
δεν ήξερε έναν τέτοιον λόγο πώς να πει
προς την μητέρα του: ότι απαιτούσε ο Πτολεμαίος
για εγγύησιν της συμφωνίας των ν' αποσταλεί κι αυτή
εις Αίγυπτον και να φυλάττεται·
λίαν ταπεινωτικόν, ανοίκειον πράγμα.
Κι όλο ήρχονταν για να μιλήσει· κι όλο δίσταζε.
Κι όλο άρχιζε να λέγει· κι όλο σταματούσε.

Μα η υπέροχη γυναίκα τον κατάλαβε
(είχεν ακούσει κιόλα κάτι διαδόσεις σχετικές),
και τον ενθάρρυνε να εξηγηθεί.
Και γέλασε· κ' είπε βεβαίως πηαίνει.
Και μάλιστα χαίρονταν που μπορούσε νάναι
στο γήρας της ωφέλιμη στην Σπάρτη ακόμη.

Όσο για την ταπείνωσι — μα αδιαφορούσε.
Το φρόνημα της Σπάρτης ασφαλώς δεν ήταν ικανός
να νοιώσει ένας Λαγίδης χθεσινός·
όθεν κ' η απαίτησίς του δεν μπορούσε
πραγματικώς να ταπεινώσει Δέσποιναν
Επιφανή ως αυτήν· Σπαρτιάτου βασιλέως μητέρα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εν τη Οδώ Αναγνωρισμένα

Το συμπαθητικό του πρόσωπο, κομμάτι ωχρό·
τα καστανά του μάτια, σαν κομένα·
είκοσι πέντ' ετών, πλην μοιάζει μάλλον είκοσι·
με κάτι καλλιτεχνικό στο ντύσιμό του
— τίποτε χρώμα της κραβάτας, σχήμα του κολλάρου —
ασκόπως περπατεί μες στην οδό,
ακόμη σαν υπνωτισμένος απ' την άνομη ηδονή,
από την πολύ άνομη ηδονή που απέκτησε.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εν τῷ Μηνί Αθύρ Αναγνωρισμένα

Με δυσκολία διαβάζω στην πέτρα την αρχαία.
«Κύ[ρι]ε Ιησού Χριστέ». Ένα «Ψυ[χ]ήν» διακρίνω.
«Εν τῷ μηνί Αθύρ» «Ο Λεύκιο[ς] ε[κ]κοιμήθη».
Στη μνεία της ηλικίας «Εβί[ωσ]εν ετών»,
το Κάππα Ζήτα δείχνει που νέος εκοιμήθη.
Μες στα φθαρμένα βλέπω «Αυτό[ν]... Αλεξάνδρεια».
Μετά έχει τρεις γραμμές πολύ ακρωτηριασμένες·
μα κάτι λέξεις βγάζω — σαν «δ[ά]κρυα ημών», «οδύνην»,
κατόπιν πάλι «δάκρυα», και «[ημ]ίν τοις [φ]ίλοις πένθος».
Με φαίνεται που ο Λεύκιος μέγਾਲως θ' αγαπήθη.
Εν τῷ μηνί Αθύρ ο Λεύκιος εκοιμήθη.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ένας Γέρος Αναγνωρισμένα

Στου καφενείου του βοερού το μέσα μέρος
σκυμένος στο τραπέζι κάθετ' ένας γέρος·
με μιαν εφημερίδα εμπρός του, χωρίς συντροφιά.

Και μες των άθλιων γηρατειών την καταφρόνια
σκέπτεται πόσο λίγο χάρηκε τα χρόνια
που είχε και δύναμι, και λόγο, κ' εμορφιά.

Ξέρει που γέρασε πολύ· το νοιώθει, το κυττάζει.
Κ' εν τούτοις ο καιρός που ήταν νέος μοιάζει
σαν χθες. Τι διάστημα μικρό, τι διάστημα μικρό.

Και συλλογιέται η Φρόνησις πως τον εγέλα·
και πως την εμπιστεύονταν πάντα — τι τρέλλα! —
την ψεύτρα που έλεγε· «Αύριο. Έχεις πολύν καιρό.»

Θυμάται ορμές που βάσταγε· και πόση
χαρά θυσίαζε. Την άμυαλή του γνώσι
κάθ' ευκαιρία χαμένη τώρα την εμπαίζει.

... Μα απ' το πολύ να σκέπτεται και να θυμάται
ο γέρος εξαλίσθηκε. Κι αποκοιμάται
στου καφενείου ακουμπισμένος το τραπέζι.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ένας Θεός των Αναγνωρισμένα

Όταν κανένας των περνούσεν απ' της Σελευκείας
την αγορά, περί την ώρα που βραδυάζει,
σαν υψηλός και τέλεια ωραίος έφηβος,
με την χαρά της αφθαρσίας μες στα μάτια,
με τ' αρωματισμένα μαύρα του μαλλιά,
οι διαβάται τον εκύτταζαν
κι ο ένας τον άλλο να ρωτούσαν αν τον γνώριζε,
κι αν ήταν Έλληνα της Συρίας, ή ξένος. Αλλά μερικοί,
που με περισσότερα προσοχή παρατηρούσαν,
εκαταλάμβαναν και παραμέριζαν·
κ' ενώ εχάνετο κάτω απ' τες στοές,
μες στες σκιές και μες στα φώτα της βραδυάς,
πηαίνοντας προς την συνοικία που την νύχτα
μονάχα ζει, με όργια και κραιπάλη,
και κάθε είδους μέθη και λαγνεία,
ερέμβαζαν ποιος τάχα ήταν εξ Αυτών,
και για ποιαν ύποπτην απόλαυσί του
στης Σελευκείας τους δρόμους εκατέβηκεν
απ' τα Προσκυνητά, Πάνσεπτα Δώματα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ένας νέος, της Τέχνης του Λόγου —στο 24ον έτος του Αναγνωρισμένα

Όπως μπορείς πια δούλεψε, μυαλό.—
Τον φθείρει αυτόν μια απόλαυσις μισή.
Είναι σε μια κατάστασι εκνευριστική.
Φιλεί το πρόσωπο το αγαπημένο κάθε μέρα,
τα χέρια του είναι πάνω στα πιο εξάισια μέλη.
Ποτέ του δεν αγάπησε με τόσο μέγα
πάθος. Μα λείπει η ωραία πραγμάτωσις
του έρωτος· λείπει η πραγμάτωσις
που πρέπει νάναί κι απ' τους δυο μ' έντασιν επιθυμητή.

(Δεν είν' ομοίως δοσμένοι στην ανώμαλη ηδονή κ' οι δυό.
Μονάχ' αυτόν κυρίεψε απολύτως).

Και φθείρεται, και νεύριασε εντελώς.
Εξ άλλου είναι κι άεργος· κι αυτό πολύ συντείνει.
Κάτι μικρά χρηματικά ποσά
με δυσκολία δανείζεται (σχεδόν
τα ζητιανεύει κάποτε) και ψευτοσυντηρείται.
Φιλεί τα λατρεμένα χείλη· πάνω
στο εξάισιο σώμα —που όμως τώρα νοιώθει
πως στέργει μόνον— ηδονίζεται.

Κ' έπειτα πίνει και καπνίζει· πίνει και καπνίζει·
και σέρνεται στα καφενεία ολημερίς,
σέρνει με ανία της εμορφιάς του το μαράζι.—
Όπως μπορείς πια δούλεψε, μυαλό.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ενώπιον του Αγάλματος του Ενδυμίωνος Αναγνωρισμένα

Επί άρματος λευκού που τέσσαρες ημίονοι
πάλλευκοι σύρουν, με κοσμήματ' αργυρά,
φθάνω εκ Μιλήτου εις τον Λάτμον. Ιερά
τελών — θυσίας και σπονδάς — τω Ενδυμίωνι,
από την Αλεξάνδρειαν έπλευσα εν τριήρει πορφυρά.—
Ιδού το άγαλμα. Εν εκστάσει βλέπω νυν
του Ενδυμίωνος την φημισμένην καλλονήν.
Ιάσμων κάνιστρα κενούν οι δούλοι μου· κ' ευοίωνοι
επευφημíαι εξύπνησαν αρχαίων χρόνων ηδονήν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Επέστρεφε Αναγνωρισμένα

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με,
αγαπημένη αίσθησις επέστρεφε και παίρνε με—
όταν ξυπνά του σώματος η μνήμη,
κ' επιθυμία παληά ξαναπερνά στο αίμα·
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται,
κ' αισθάνονται τα χέρια σαν ν' αγγίζουν πάλι.

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με την νύχτα,
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται...

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Επήγα Αναγνωρισμένα

Δεν εδεσμεύθηκα. Τελείως αφέθηκα κ' επήγα.
Στες απολαύσεις, που μισό πραγματικές,
μισό γυρνάμενες μες στο μυαλό μου ήσαν,
επήγα μες στην φωτισμένη νύχτα.
Κ' ήπια από δυνατά κρασιά, καθώς
που πίνουν οι ανδρείοι της ηδονής.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Επιθυμίες Αναγνωρισμένα

Σαν σώματα ωραία νεκρών που δεν εγέρασαν
και τάκλεισαν, με δάκρυα, σε μανσωλείο λαμπρό,
με ρόδα στο κεφάλι και στα πόδια γιασεμιά —
έτσ' η επιθυμίες μοιάζουν που επέρασαν
χωρίς να εκπληρωθούν· χωρίς ν' αξιωθεί καμιά
της ηδονής μια νύχτα, ή ένα πρωί της φεγγερό.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Επιτύμβιον Αντιόχου, βασιλέως Κομμαγηνής Αναγνωρισμένα

Μετά που επέστρεψε, περίλυπη, απ' την κηδεία του,
η αδελφή τού εγκρατώς και πράως ζήσαντος,
του λίαν εγγραμμάτου Αντιόχου, βασιλέως
Κομμαγηνής, ήθελ' ένα επιτύμβιον γι' αυτόν.
Κι ο Εφέσιος σοφιστής Καλλίστρατος —ο κατοικών
συχνά εν τω κρατιδίω της Κομμαγηνής,
κι από τον οίκον τον βασιλικόν
ασμένως κ' επανειλημμένως φιλοξενηθείς—
το έγγραψε, τη υποδείξει Σύρων αυλικών,
και το έστειλε εις την γραιάν δέσποιναν.

«Του Αντιόχου του ευεργέτου βασιλέως
να υμνηθεί επαξίως, ω Κομμαγηνοί, το κλέος.
Ήταν της χώρας κυβερνήτης προνοητικός.
Υπήρξε δίκαιος, σοφός, γενναίος.
Υπήρξεν έτι το άριστον εκείνο, Ελληνικός—
ιδιότητα δεν έχ' η ανθρωπότης τιμιότεραν·
εις τους θεούς ευρίσκονται τα πέραν.»

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Έτσι πολύ ατένισα — Αναγνωρισμένα

Την εμορφιά έτσι πολύ ατένισα,
που πλήρης είναι αυτής η όρασίς μου.

Γραμμές του σώματος. Κόκκινα χείλη. Μέλη ηδονικά.
Μαλλιά σαν από αγάλματα ελληνικά παρμένα·
πάντα έμορφα, κι αχτένιστα σαν είναι,
και πέφτουν, λίγο, επάνω στ' άσπρα μέτωπα.
Πρόσωπα της αγάπης, όπως τάθελεν
η ποίησίς μου μες στες νύχτες της νεότητός μου,
μέσα στες νύχτες μου, κρυφά, συναντημένα

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Εύνοια του Αλεξάνδρου Βάλα Αναγνωρισμένα

Α δεν συγχίζομαι που έσπασε μια ρόδα
του αμαξιού, και που έχασα μια αστεία νίκη.
Με τα καλά κρασιά, και μες στα ωραία ρόδα
την νύχτα θα περάσω. Η Αντιόχεια με ανήκει.
Είμαι ο νέος ο πιο δοξαστός.
Του Βάλα είμ' εγώ η αδυναμία, ο λατρευτός.
Αύριο, να δεις, θα πουν πως ο αγών δεν έγινε σωστός.
(Μα αν ήμουν ακαλαίσθητος, κι αν μυστικά το είχα προστάξει —
θάβγαζαν πρώτο, οι κόλακες, και το κουτσό μου αμάξι).

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ευρίωνος Τάφος Αναγνωρισμένα

Εις το περίτεχνον αυτό μνημείον,
ολόκληρον εκ λίθου συηνίτου,
που το σκεπάζουν τόσοι μενεξέδες, τόσοι κρίνοι,
είναι θαμένος ο ωραίος Ευρίων.
Παιδί αλεξανδρινό, είκοσι πέντε χρόνων.
Απ' τον πατέρα του, γενιά παληά των Μακεδόνων·
από αλαβάρχας της μητέρας του η σειρά.
Έκαμε μαθητής του Αριστοκλείτου στην φιλοσοφία,
του Πάρου στα ρητορικά. Στας Θήβας τα ιερά
γράμματα σπούδασε. Του Αρσινοΐτου
νομού συνέγραψε ιστορίαν. Αυτό τουλάχιστον θα μείνει.
Χάσαμεν όμως το πιο τίμιο — την μορφή του,
που ήτανε σαν μια απολλώνια οπτασία.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ζωγραφισμένα Αναγνωρισμένα

Την εργασία μου την προσέχω και την αγαπώ.
Μα της συνθέσεως μ' αποθαρρύνει σήμερα η βραδύτης.
Η μέρα μ' επηρέασε. Η μορφή της
όλο και σκοτεινιάζει. Όλο φυσά και βρέχει.
Πιότερο επιθυμώ να δω παρά να πω.
Στη ζωγραφιάν αυτή κυττάζω τώρα
ένα ωραίο αγόρι που σιμά στη βρύσι
επλάγιασεν, αφού θ' απέκαμε να τρέχει.
Τι ωραίο παιδί· τι θείο μεσημέρι το έχει
παρμένο πια για να το αποκοιμίσει. —
Κάθομαι και κυττάζω έτσι πολλήν ώρα.
Και μες στην τέχνη πάλι, ξεκουράζομαι απ' την δούλεψή της.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Η αρρώστια του Κλείτου Αναγνωρισμένα

Ο Κλείτος, ένα συμπαθητικό
παιδί, περίπου είκοσι τριώ ετών —
με αρίστην αγωγή, με σπάνια ελληνομάθεια —
είν' άρρωστος βαρειά. Τον ήυρε ο πυρετός
που φέτος θέρισε στην Αλεξάνδρεια.

Τον ήυρε ο πυρετός εξαντλημένο κιόλας ηθικώς
απ' τον καϋμό που ο εταίρος του, ένας νέος ηθοποιός,
έπαυσε να τον αγαπά και να τον θέλει.

Είν' άρρωστος βαρειά, και τρέμουν οι γονείς του.

Και μια γρηά υπηρέτρια που τον μεγάλωσε,
τρέμει κι' αυτή για την ζωή του Κλείτου.
Μες στην δεινήν ανησυχία της
στον νου της έρχεται ένα είδωλο
που λάτρευε μικρή, πριν μπει αυτού, υπηρέτρια,
σε σπίτι Χριστιανών επιφανών, και χριστιανέψει.
Παίρνει κρυφά κάτι πλακούντια, και κρασί, και μέλι.
Τα πάει στο είδωλο μπροστά. Όσα θυμάται μέλη
της ικεσίας ψάλλει· άκρες, μέσες. Η κουτή
δεν νοιώθει που τον μαύρον δαίμονα λίγο τον μέλει
αν γιάνει ή αν δεν γιάνει ένας Χριστιανός.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Η αρχή των Αναγνωρισμένα

Η εκπλήρωση της έκνομης των ηδονής
έγινεν. Απ' το στρώμα σηκωθήκαν,
και βιαστικά ντύνονται χωρίς να μιλούν.
Βγαίνουνε χωριστά, κρυφά απ' το σπίτι· και καθώς
βαδίζουνε κάπως ανήσυχα στον δρόμο, μοιάζει
σαν να υποψιάζονται που κάτι επάνω των προδίδει
σε τι είδους κλίνην έπεσαν προ ολίγου.

Πλην του τεχνίτου πώς εκέρδισε η ζωή.
Αύριο, μεθαύριο, ή με τα χρόνια θα γραφούν
οι στίχ' οι δυνατοί που εδώ ήταν η αρχή των.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Η Διορία του Νέρωνος Αναγνωρισμένα

Δεν ανησύχησεν ο Νέρων όταν άκουσε
του Δελφικού Μαντείου τον χρησμό.
«Τα εβδομήντα τρία χρόνια να φοβάται.»
Είχε καιρόν ακόμη να χαρεί.
Τριάντα χρονώ είναι. Πολύ αρκετή
είν' η διορία που ο θεός τον δίδει
για να φροντίσει για τους μέλλοντας κινδύνους.

Τώρα στην Ρώμη θα επιστρέψει κουρασμένος λίγο,
αλλά εξαίσια κουρασμένος από το ταξείδι αυτό,
που ήταν όλο μέρες απολαύσεως —
στα θέατρα, στους κήπους, στα γυμνάσια ...
Των πόλεων της Αχαΐας εσπéρες ...
Α των γυμνών σωμάτων η ηδονή προ πάντων ...

Αυτά ο Νέρων. Και στην Ισπανία ο Γάλβας
κρυφά το στράτευμά του συναθροίζει και το ασκεί,
ο γέροντας ο εβδομήντα τριώ χρονώ.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Η Δόξα των Πτολεμαίων Αναγνωρισμένα

Είμ' ο Λαγίδης, βασιλεύς. Ο κάτοχος τελείως
(με την ισχύ μου και τον πλούτο μου) της ηδονής.
Ἡ Μακεδών, ἢ βάρβαρος δεν βρίσκεται κανείς
ἴσος μου, ἢ να με πλησιάζει καν. Είναι γελοίος
ο Σελευκίδης με την αγοραία του τρυφή.
Αν όμως σεις άλλα ζητείτε, ιδού κι αυτά σαφή.
Η πόλις η διδάσκαλος, η πανελλήνια κορυφή,
εις κάθε λόγο, εις κάθε τέχνη η πιο σοφή.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ἴκαρος 1984)

Η Δυσαρέσκεια του Σελευκίδου Αναγνωρισμένα

Δυσαρεστήθηκεν ο Σελευκίδης
Δημήτριος να μάθει που στην Ιταλία
έφθασεν ένας Πτολεμαίος σε τέτοιο χάλι.
Με τρεις ἢ τέσσαρες δούλους μονάχα·
πτωχοντυμένος και πεζός. Ἐτσι μια ειρωνία
θα καταντήσουν πια, και παίγνιο μες στην Ρώμη
τα γένη των. Που κατά βάθος έγιναν
σαν ένα είδος υπηρετεί των Ρωμαίων
το ξέρει ο Σελευκίδης, που αυτοί τους δίδουν
κι αυτοί τους παίρνουνε τους θρόνους των
αυθαίρετα, ως επιθυμούν, το ξέρει.
Αλλά τουλάχιστον στο παρουσιαστικό των
ας διατηρούν κάποια μεγαλοπρέπεια·
να μη ξεχνούν που είναι βασιλείς ακόμη,
που λέγονται (αλλοίμονον!) ακόμη βασιλείς.

Γι' αυτό συγχίσθηκεν ο Σελευκίδης
Δημήτριος· κι αμέσως πρόσφερε στον Πτολεμαίο
ενδύματα ολοπόρφυρα, διάδημα λαμπρό,
βαρύτιμα διαμαντικά, πολλούς
θεράποντας και συνοδούς, τα πιο ακριβά του άλογα,
για να παρουσιασθεί στην Ρώμη καθώς πρέπει,
σαν Αλεξανδρινός Γραικός μονάρχης.

Αλλ' ο Λαγίδης, που ήλθε για την επαιτεία,
ήξερε την δουλειά του και τ' αρνήθηκε όλα·
διόλου δεν του χρειάζονταν αυτές η πολυτέλειες.
Παληνοντυμένος, ταπεινός μπήκε στην Ρώμη,
και κόνεψε σ' ενός μικρού τεχνίτου σπίτι.
Κ' έπειτα παρουσιάσθηκε σαν κακομοίρης
και σαν πτωχάνθρωπος στην Σύγκλητο,
έτσι με πιο αποτέλεσμα να ζητιανέψει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ἴκαρος 1984)

Η Κηδεία του Σαρπηδόνοσ Αναγνωρισμένα

Βαρυάν οδύνην έχει ο Ζευσ. Τον Σαρπηδόνα
εσκότωσεν ο Πάτροκλοσ· και τώρα ορμούν
ο Μενοιτιάδησ κ' οι Αχαιοί το σώμα
ν' αρπάξουνε και να το εξευτελίουν.

Αλλά ο Ζευσ διόλου δεν στέργει αυτά.
Το αγαπημένο του παιδί — που το άφισε
και χάθηκεν· ο Νόμοσ ήταν έτσι —
τουλάχιστον θα το τιμήσει πεθαμένο.
Και στέλνει, ιδού, τον Φοίβο κάτω στην πεδιάδα
ερμηνευμένο πώς το σώμα να νοιασθεί.

Του ήρωοσ τον νεκρό μ' ευλάβεια και με λύπη
σηκώνει ο Φοίβοσ και τον πάει στον ποταμό.
Τον πλένει από τεσ σκόνεσ κι απ' τ' αίματα·
κλείει την πληγή του, μη αφήνοντασ
κανένα ίχνοσ να φανεί· τησ αμβροσιάσ
τ' αρώματα χύνει επάνω του· και με λαμπρά
Ολύμπια φορέματα τον ντύνει.
Το δέρμα του ασπρίζει· και με μαργαριταρένιο
χτένι κτενίζει τα κατάμαυρα μαλλιά.
Τα ωραία μέλη σχηματίζει και πλαγιάζει.

Τώρα σαν νέοσ μοιάζει βασιλεύσ αρματηλάτησ —
στα εικοσιπέντε χρόνια του, στα εικοσιέξι —
αναπαυόμενοσ μετά που εκέρδισε,
μ' άρμα ολόχρυσο και ταχυτάτουσ ίπουσ,
σε ξακουστόν αγώνα το βραβείον.

Έτσι σαν που τελείωσεν ο Φοίβοσ
την εντολή του, κάλεσε τουσ δυο αδελφούσ
τον Ύπνο και τον Θάνατο, προστάζοντάσ τουσ
να παν το σώμα στην Λυκία, τον πλούσιο τόπο.

Και κατά εκεί τον πλούσιο τόπο, την Λυκία
τούτοι οδοιπόρησαν οι δυο αδελφοί
Ύπνοσ και Θάνατοσ, κι όταν πια έφθασαν
στην πόρτα του βασιλικού σπιτιού
παρέδοσαν το δοξασμένο σώμα,
και γύρισαν στεσ άλλεσ τουσ φροντίδεσ και δουλειέσ.

Κι ωσ τόλαβαν αυτού, στο σπίτι, αρχίνησε
με συνοδείεσ, και τιμέσ, και θρήνουσ,
και μ' άφθονεσ σπονδέσ από ιερούσ κρατήρασ,
και μ' όλα τα πρεπά η θλιβερή ταφή·
κ' έπειτα έμπειροι τησ πολιτείασ εργάται,
και φημισμένοι δουλευταί τησ πέτρασ
ήλθανε κ' έκαμαν το μνήμα και την στήλη.

Η Μάχη της Μαγνησίας Αναγνωρισμένα

Έχασε την παληά του ορμή, το θάρρος του.
Του κουρασμένου σώματός του, του άρρωστου

σχεδόν, θάχει κυρίως την φροντίδα. Κι ο επίλοιπος
βίος του θα διέλθει αμέριμος. Αυτά ο Φίλιππος

τουλάχιστον διατείνεται. Απόψι κύβους παίζει·
έχει όρεξι να διασκεδάσει. Στο τραπέζι

βάλτε πολλά τριαντάφυλλα. Τι αν στην Μαγνησία
ο Αντίοχος κατεστράφηκε. Λένε πανωλεθρία

έπεσ' επάνω στου λαμπρού στρατεύματος τα πλήθια.
Μπορεί να τα μεγάλωσαν· όλα δεν θάναι αλήθεια.

Είθε. Γιατί αγκαλά κ' εχθρός, ήσανε μια φυλή.
Όμως ένα «είθε» είν' αρκετό. Ίσως κιόλας πολύ.

Ο Φίλιππος την εορτή βέβαια δεν θ' αναβάλει.
Όσο κι αν στάθηκε του βίου του η κόπωσις μεγάλη,

ένα καλό διατήρησεν, η μνήμη διόλου δεν του λείπει.
Θυμάται πόσο στην Συρία θρήνησαν, τι είδος λύπη

είχαν, σαν έγινε σκουπίδι η μάνα των Μακεδονία.—
Ν' αρχίσει το τραπέζι. Δούλοι· τους αυλούς, τη φωταψία.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Η Πόλις Αναγνωρισμένα

Είπες· «Θα πάγω σ' άλλη γη, θα πάγω σ' άλλη θάλασσα.
Μια πόλις άλλη θα βρεθεί καλλίτερη από αυτή.
Κάθε προσπάθεια μου μια καταδίκη είναι γραφή·
κ' είν' η καρδιά μου — σαν νεκρός — θαμένη.
Ο νους μου ως πότε μες στον μαρασμόν αυτόν θα μένει.
Όπου το μάτι μου γυρίσω, όπου κι αν δω
ερείπια μαύρα της ζωής μου βλέπω εδώ,
που τόσα χρόνια πέρασα και ρήμαξα και χάλασα.»

Καινούριους τόπους δεν θα βρεις, δεν θάβρεις άλλες θάλασσες.
Η πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα γυρνάς
τους ίδιους. Και στες γειτονιές τες ίδιες θα γερνάς·
και μες στα ίδια σπίτια αυτά θ' ασπρίζεις.

Πάντα στην πόλι αυτή θα φθάνεις. Για τα αλλού — μη ελπίζεις—
δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει οδό.
Έτσι που τη ζωή σου ρήμαξες εδώ
στην κόχη τούτη την μικρή, σ' όλην την γη την χάλασες.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Η Προθήκη του Καπνοπωλείου Αναγνωρισμένα

Κοντά σε μια κατάφωτη προθήκη
καπνοπωλείου εστέκονταν, ανάμεσα σ' άλλους πολλούς.
Τυχαίως τα βλέμματά των συναντήθηκαν,
και την παράνομη επιθυμία της σαρκός των
εξέφρασαν δειλά, διστακτικά.
Έπειτα, ολίγα βήματα στο πεζοδρόμιο ανήσυχα —
ως που εμειδίασαν, κ' ένευσαν ελαφρώς.

Και τότε πια το αμάξι το κλεισμένο
το αισθητικό πλησίασμα των σωμάτων·
τα ενωμένα χέρια, τα ενωμένα χείλη.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Η Σατραπεία Αναγνωρισμένα

Τι συμφορά, ενώ είσαι καμωμένος
για τα ωραία και μεγάλα έργα
η άδικη αυτή σου η τύχη πάντα
ενθάρρυνσι κ' επιτυχία να σε αρνείται·
να σ' εμποδίζουν ευτελείς συνήθειες,
και μικροπρέπειες, κι αδιαφορίες.
Και τι φρικτή η μέρα που ενδίδεις,
(η μέρα που αφέθηκες κ' ενδίδεις),
και φεύγεις οδοιπόρος για τα Σούσα,
και πηαίνεις στον μονάρχην Αρταξέρξη
που ευνοϊκά σε βάζει στην αυλή του,
και σε προσφέρει σατραπείες και τέτοια.
Και συ τα δέχεσαι με απελπισία
αυτά τα πράγματα που δεν τα θέλεις.
Άλλα ζητεί η ψυχή σου, γι' άλλα κλαίει·
τον έπαινο του Δήμου και των Σοφιστών,
τα δύσκολα και τ' ανεκτίμητα Εύγε·
την Αγορά, το Θέατρο, και τους Στεφάνους.
Αυτά πού θα σ' τα δώσει ο Αρταξέρξης,
αυτά πού θα τα βρεις στη σατραπεία·
και τι ζωή χωρίς αυτά θα κάμεις.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Η Συνοδεία του Διονύσου Αναγνωρισμένα

Ο Δάμων ο τεχνίτης (άλλον πιο ικανό
στην Πελοπόννησο δεν έχει) εις παριανό
μάρμαρο επεξεργάζεται την συνοδεία
του Διονύσου. Ο θεός με θεσπεσία
δόξαν εμπρός, με δύναμι στο βάδισμά του.
Ο Ακρατος πίσω. Στο πλάγι του Ακράτου
η Μέθη χύνει στους Σατύρους το κρασί
από αμφορέα που τον στέφουνε κισσοί.
Κοντά των ο Ηδύοινοσ ο μαλθακός,
τα μάτια του μισοκλειστά, υπνωτικός.
Και παρακάτω έρχοντ' οι τραγουδισταί
Μόλπος κ' Ηδυμελής, κι ο Κώμος που ποτέ
να σβύσει δεν αφήνει της πορείας την σεπτή
λαμπάδα που βαστά· και, σεμνοτάτη, η Τελετή.—
Αυτά ο Δάμων κάμνει. Και κοντά σ' αυτά
ο λογισμός του κάθε τόσο μελετά
την αμοιβή του από των Συρακουσών
τον βασιλέα, τρία τάλαντα, πολύ ποσόν.
Με τ' άλλα του τα χρήματα κι αυτά μαζύ
σαν μπουν, ως εύπορος σπουδαία πια θα ζει,
και θα μπορεί να πολιτεύεται — χαρά!—
κι αυτός μες στην βουλή, κι αυτός στην αγορά.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Η Ψυχές των Γερόντων Αναγνωρισμένα

Μεσ στα παληά τα σώματά των τα φθαρμένα
κάθονται των γερόντων η ψυχές.
Τι θλιβερές που είναι η πτωχές
και πώς βαρνούνται την ζωή την άθλια που τραβούνε.
Πώς τρέμουν μην την χάσουνε και πώς την αγαπούνε
η σαστισμένες κι αντιφατικές
ψυχές, που κάθονται —κωμικοτραγικές—
μεσ στα παληά των τα πετσιά τ' αφανισμένα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης Αναγνωρισμένα

Άρεσε γενικώς στην Αλεξάνδρεια,
τες δέκα μέρες που διέμεινε αυτού,
ο ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης
Αριστομένης, υιός του Μενελάου.
Ως τ' όνομά του, κ' η περιβολή, κοσμίως, ελληνική.
Δέχονταν ευχαρίστως τες τιμές, αλλά
δεν τες επιζητούσεν· ήταν μετριόφρων.
Αγόραζε βιβλία ελληνικά,
ιδίως ιστορικά και φιλοσοφικά.
Προ πάντων δε άνθρωπος λιγομίλητος.
Θάταν βαθύς στες σκέψεις, διεδίδετο,
κ' οι τέτοιοι τόχουν φυσικό να μη μιλούν πολλά.

Μήτε βαθύς στες σκέψεις ήταν, μήτε τίποτε.
Ένας τυχαίος, αστείος άνθρωπος.
Πήρε όνομα ελληνικό, ντύθηκε σαν τους Έλληνας,
έμαθ' επάνω, κάτω σαν τους Έλληνας να φέρεται·
κ' έτρεμεν η ψυχή του μη τυχόν
χαλάσει την καλούτσικην εντύπωσι
μιλώντας με βαρβαρισμούς δεινούς τα ελληνικά,
κ' οι Αλεξανδρινοί τον πάρουν στο ψιλό,
ως είναι το συνήθειο τους, οι απαίσιοι.

Γι' αυτό και περιορίζονταν σε λίγες λέξεις,
προσέχοντας με δέος τες κλίσεις και την προφορά·
κ' έπληττεν ουκ ολίγον έχοντας
κουβέντες στοιβαγμένες μέσα του.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ηδονή Αναγνωρισμένα

Χαρά και μύρο της ζωής μου η μνήμη των ωρών
που ήυρα και που κράτηξα την ηδονή ως την ήθελα.
Χαρά και μύρο της ζωής μου εμένα, που αποστράφηκα
την κάθε απόλαυσιν ερώτων της ρουτίνας.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ἦλθε για να διαβάσει — Αναγνωρισμένα

Ἦλθε για να διαβάσει. Εἶν' ανοιχτά
δυο, τρία βιβλία· ιστορικοί και ποιηταί.
Μα μόλις διάβασε δέκα λεπτά,
και τα παραίτησε. Στον καναπέ
μισοκοιμάται. Ανήκει πλήρως στα βιβλία —
αλλ' εἶναι εἴκοσι τριώ ετών, κ' εἶν' ἔμορφος πολύ·
και σήμερα το απόγευμα πέρασ' ο ἔρωσ
στην ιδεώδη σάρκα του, στα χεῖλη.
Στη σάρκα του που εἶναι ὄλο καλλονή
ἡ θέρμη πέρασεν ἡ ερωτική·
χωρίς αστεῖαν αιδώ για την μορφή της απολαύσεως

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ἴκαρος 1984)

Ἡρώδης Αττικός Αναγνωρισμένα

Α του Ἡρώδη του Αττικού τι δόξα εἶν' αὐτή.

Ο Αλέξανδρος της Σελευκείας, απ' τους καλούς μας σοφιστάς,
φθάνοντας στις Αθήνας να ομιλήσει,
βρίσκει την πόλιν ἄδεια, επειδή ο Ἡρώδης
ἦταν στην εξοχή. Κ' ἡ νεολαία
ὄλη τον ἀκολουθήσεν ἐκεῖ να τον ἀκούει.
Ο σοφιστής Αλέξανδρος λοιπόν
γράφει προς τον Ἡρώδη ἐπιστολή,
και τον παρακαλεῖ τους Ἴλληνας να στείλει.
Ο δε λεπτὸς Ἡρώδης ἀπαντᾷ εὐθύς,
«Ἐρχομαι με τους Ἴλληνας μαζί κ' ἐγώ.»—

Πόσα παιδιά στην Αλεξάνδρεια τώρα,
στην Αντιόχεια, ἢ στην Βηρυτό
(οι ρήτορες του οἱ αὐριανοὶ που ετοιμάζει ο ελληνισμός),
ὅταν μαζεύονται στα ἐκλεκτά τραπέζια
που πότε ἡ ομιλία εἶναι για τα ωραία σοφιστικά,
και πότε για τα ερωτικά των τα ἐξάϊσια,
ἐξαφν' ἀφηρημένα σιωπούν.
Ἄγγιχτα τα ποτήρια ἀφίνουνε κοντά των,
και συλλογίζονται την τύχη του Ἡρώδη—
ποιος ἄλλος σοφιστής τ' ἀξιώθηκεν αὐτά;—
κατὰ πού θέλει και κατὰ πού κάμνει
οἱ Ἴλληνες (οἱ Ἴλληνες!) να τον ἀκολουθοῦν,
μήτε να κρίνουν ἢ να συζητοῦν,
μήτε να ἐκλέγουν πια, ν' ἀκολουθοῦνε μόνο.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ἴκαρος 1984)

Θάλασσα του Πρωιού Αναγνωρισμένα

Εδώ ας σταθώ. Κι ας δω κ' εγώ την φύσι λίγο.
Θάλασσας του πρωιού κι ανέφελου ουρανού
λαμπρά μαβιά, και κίτρινη όχθη· όλα
ωραία και μεγάλα φωτισμένα.

Εδώ ας σταθώ. Κι ας γελασθώ πως βλέπω αυτά
(τα είδ' αλήθεια μια στιγμή σαν πρωτοστάθηκα)·
κι όχι κ' εδώ τες φαντασίες μου,
τες αναμνήσεις μου, τα ινδάματα της ηδονής.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Θέατρον της Σιδώνας (400 μ.Χ.) Αναγνωρισμένα

Πολίτου εντίμου υιός — προ πάντων, ευειδής
έφηβος του θεάτρου, ποικίλως αρεστός,
ενίοτε συνθέτω εν γλώσση ελληνική
λίαν ευτόλμους στίχους, που τους κυκλοφορώ
πολύ κρυφά, εννοείται — θεοί! να μην τους δουν
οι τα φαιά φορούντες, περί ηθικής λαλούντες —
στίχους της ηδονής της εκλεκτής, που πηαίνει
προς άγονην αγάπη κι αποδοκιμασμένη.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Θερμοπύλες Αναγνωρισμένα

Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των
ώρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες.
Ποτέ από το χρέος μη κινούντες·
δίκαιοι κ' ίσιοι σ' όλες των τες πράξεις,
αλλά με λύπη κιόλας κ' ευσπλαχνία·
γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν
είναι πτωχοί, πάλ' εις μικρόν γενναίοι,
πάλι συντρέχοντες όσο μπορούνε·
πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες,
πλην χωρίς μίσος για τους ψευδομένους.

Και περισσότερη τιμή τούς πρέπει
όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)
πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος,
κ' οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Θυμήσου, Σώμα... Αναγνωρισμένα

Σώμα, θυμήσου όχι μόνο το πόσο αγαπήθηκες,
όχι μονάχα τα κρεββάτια όπου πλάγιασες,
αλλά κ' εκείνες τες επιθυμίες που για σένα
γυάλιζαν μες στα μάτια φανερά,
κ' ετρέμανε μες στην φωνή — και κάποιο
τυχαίον εμπόδιο τες ματαίωσε.
Τώρα που είναι όλα πια μέσα στο παρελθόν,
μοιάζει σχεδόν και στες επιθυμίες
εκείνες σαν να δόθηκες — πώς γυάλιζαν,
θυμήσου, μες στα μάτια που σε κύτταζαν·
πώς έτρεμαν μες στην φωνή, για σε, θυμήσου, σώμα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ιασή Τάφος Αναγνωρισμένα

Κείμαι ο Ιασής ενταύθα. Της μεγάλης ταύτης πόλεως
ο έφηβος ο φημισμένος για εμορφιά.
Μ' εθαύμασαν βαθείς σοφοί· κ' επίσης ο επιπόλαιος,
ο απλούς λαός. Και χαίρομουν ίσα και για

τα δυο. Μα απ' το πολύ να μ' έχει ο κόσμος Νάρκισσο κ' Ερμή,
η καταχρήσεις μ' έφθειραν, μ' εσκότωσαν. Διαβάτη,
αν είσαι Αλεξανδρέυς, δεν θα επικρίνεις. Ξέρεις την ορμή
του βίου μας· τι θέρμην έχει· τι ηδονή υπερτάτη.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ιγνατίου Τάφος Αναγνωρισμένα

Εδώ δεν είμαι ο Κλέων που ακούσθηκα
στην Αλεξάνδρεια (όπου δύσκολα ξιπάζονται)
για τα λαμπρά μου σπίτια, για τους κήπους,
για τ' άλογα και για τ' αμάξια μου,
για τα διαμαντικά και τα μετάξια που φορούσα.
Άπαγε· εδώ δεν είμαι ο Κλέων εκείνος·
τα εικοσιοκτώ του χρόνια να σβυσθούν.
Είμ' ο Ιγνάτιος, αναγνώστης, που πολύ αργά
συνήλθα· αλλ' όμως κ' έτσι δέκα μήνες έζησα ευτυχείς
μες στην γαλήνη και μες στην ασφάλεια του Χριστού.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ιερεύς του Σεραπίου Αναγνωρισμένα

Τον γέροντα καλόν πατέρα μου,
τον αγαπώντα με το ίδιο πάντα·
τον γέροντα καλόν πατέρα μου θρηνώ
που πέθανε προχθές, ολίγο πριν χαράξει.

Ιησού Χριστέ, τα παραγγέλματα
της ιεροτάτης εκκλησίας σου να τηρώ
εις κάθε πράξιν μου, εις κάθε λόγον,
εις κάθε σκέψι είν' η προσπάθεια μου
η καθημερινή. Κι όσους σε αρνούνται
τους αποστρέφομαι.— Αλλά τώρα θρηνώ·
οδύρομαι, Χριστέ, για τον πατέρα μου
μ' όλο που ήτανε —φρικτόν ειπείν—
στο επικατάρατον Σεράπιον ιερέυς.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ίμενος Αναγνωρισμένα

«... Ν' αγαπηθεί ακόμη περισσότερο
η ηδονή που νοσηρώς και με φθορά αποκτάται·
σπάνια το σώμα βρίσκοντας που αισθάνεται όπως θέλει αυτή —
που νοσηρώς και με φθορά, παρέχει
μιαν έντασιν ερωτική, που δεν γνωρίζει η υγεία ...»

Απόσπασμα από μιαν επιστολή
του νέου Ιμένου (εκ πατρικίων) διαβοήτου
εν Συρακούσiais επί ασωτία,
στους άσωτους καιρούς του τρίτου Μιχαήλ.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ιωνικόν Αναγνωρισμένα

Γιατί τα σπάσαμε τ' αγάλματά των,
γιατί τους διώξαμεν απ' τους ναούς των,
διόλου δεν πέθαναν γι' αυτό οι θεοί.
Ω γη της Ιωνίας, σένα αγαπούν ακόμη,
σένα η ψυχές των ενθυμούνται ακόμη.
Σαν ξημερώνει επάνω σου πρωί αυγουστιάτικο
την ατμοσφαίρα σου περνά σφρίγος απ' την ζωή των·
και κάποτ' αιθερία εφηβική μορφή,
αόριστη, με διάβα γρήγορο,
επάνω από τους λόφους σου περνά.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ιθάκη Αναγνωρισμένα

Σα βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη,
να εύχεσαι νάναι μακρύς ο δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.
Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας,
τον θυμωμένο Ποσειδώνα μη φοβάσαι,
τέτοια στον δρόμο σου ποτέ σου δεν θα βρεις,
αν μόν' η σκέψις σου υψηλή, αν εκλεκτή
συγκίνησις το πνεύμα και το σώμα σου αγγίζει.
Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας,
τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις,
αν δεν τους κουβανείς μες στην ψυχή σου,
αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου.

Να εύχεσαι νάναι μακρύς ο δρόμος.
Πολλά τα καλοκαιρινά πρωιά να είναι
που με τι ευχαρίστησι, με τι χαρά
θα μπαίνεις σε λιμένας πρωτοειδωμένους·
να σταματήσεις σ' εμπορεία Φοινικικά,
και τες καλές πραγμάτειες ν' αποκτήσεις,
σεντέφια και κοράλλια, κεχριμπάρια κ' έβενους,
και ηδονικά μυρωδικά κάθε λογής,
όσο μπορείς πιο άφθονα ηδονικά μυρωδικά·
σε πόλεις Αιγυπτιακές πολλές να πας,
να μάθεις και να μάθεις απ' τους σπουδασμένους.

Πάντα στον νου σου νάχεις την Ιθάκη.
Το φθάσιμον εκεί είν' ο προορισμός σου.
Αλλά μη βιάζεις το ταξείδι διόλου.
Καλλίτερα χρόνια πολλά να διαρκέσει·
και γέρος πια ν' αράξεις στο νησί,
πλούσιος με όσα κέρδισες στον δρόμο,
μη προσδοκώντας πλούτη να σε δώσει η Ιθάκη.

Η Ιθάκη σ' έδωσε τ' ωραίο ταξείδι.
Χωρίς αυτήν δεν θάβγαινες στον δρόμο.
Άλλα δεν έχει να σε δώσει πια.

Κι αν πτωχική την βρεις, η Ιθάκη δεν σε γέλασε.
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες η Ιθάκες τι σημαίνουν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Καισαρίων Αναγνωρισμένα

Εν μέρει για να εξακριβώσω μια εποχή,
εν μέρει και την ώρα να περάσω,
την νύχτα χθες πήρα μια συλλογή
επιγραφών των Πτολεμαίων να διαβάσω.
Οι άφθονοι έπαινοι κ' η κολακείες
εις όλους μοιάζουν. Όλοι είναι λαμπροί,
ένδοξοι, κραταιοί, αγαθοεργοί·
κάθ' επιχείρησιν των σοφοτάτη.
Αν πεις για τες γυναίκες της γενιάς, κι αυτές,
όλες η Βερενίκες κ' η Κλεοπάτρεις θαυμαστές.

Όταν κατόρθωσα την εποχή να εξακριβώσω
θάφινά το βιβλίο αν μια μνεία μικρή,
κι ασήμαντη, του βασιλέως Καισαρίωνος
δεν είλκυε την προσοχή μου αμέσως.....

Α, να, ήρθες συ με την αόριστη
γοητεία σου. Στην ιστορία λίγες
γραμμές μονάχα βρίσκονται για σένα,
κ' έτσι πιο ελεύθερα σ' έπλασα μες στον νου μου.
Σ' έπλασα ωραίο κ' αισθηματικό.
Η τέχνη μου στο πρόσωπό σου δίνει
μιαν ονειρώδη συμπαθητική εμορφιά.
Και τόσο πλήρως σε φαντάσθηκα,
που χθες την νύχτα αργά, σαν έσβυνεν
η λάμπα μου —άφισα επίτηδες να σβύνει—
εθάρρεψα που μπήκες μες στην κάμαρά μου,
με φάνηκε που εμπρός μου στάθηκες· ως θα ήσουν
μες στην κατακτημένην Αλεξάνδρεια,
χλωμός και κουρασμένος, ιδεώδης εν τη λύπη σου,
ελπίζοντας ακόμη να σε σπλαχνισθούν
οι φαύλοι —που ψιθύριζαν το «Πολυκαισαρή».

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Κατά τες συνταγές αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων Αναγνωρισμένα

«Ποιο απόσταγμα να βρίσκεται από βότανα
γητεύματος», είπ' ένας αισθητής,
«ποιο απόσταγμα κατά τες συνταγές
αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων καμωμένο
που για μια μέρα (αν περισσότερο
δεν φθάν' η δύναμής του), ή και για λίγην ώρα
τα είκοσι τρία μου χρόνια να με φέρει
ξανά· τον φίλον μου στα είκοσι δυο του χρόνια
να με φέρει ξανά— την εμορφιά του, την αγάπη του.

»Ποιο απόσταγμα να βρίσκεται κατά τες συνταγές
αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων καμωμένο
που, σύμφωνα με την αναδρομήν,
και την μικρή μας κάμαρη να επαναφέρει.»

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Κάτω απ' το Σπίτι Αναγνωρισμένα

Χθες περπατώντας σε μια συνοικία
απόκεντρη, πέρασα κάτω από το σπίτι
που έμπαινα σαν ήμουν νέος πολύ.
Εκεί το σώμα μου είχε λάβει ο Έρωσ
με την εξαίσια του ισχύν.

Και χθες
σαν πέρασ' απ' τον δρόμο τον παληό,
αμέσως ωραίσθηκαν απ' την γοητεία του έρωτος
τα μαγαζιά, τα πεζοδρόμια, η πέτρες,
και τοίχοι, και μπαλκόνια, και παράθυρα·
τίποτε άσχημο δεν έμεινε εκεί.

Και καθώς στέκομουν, κ' εκύτταζα την πόρτα,
και στέκομουν, κ' εβράδυνα κάτω απ' το σπίτι,
η υπόστασίς μου όλη απέδιδε
την φυλαχθείσα ηδονική συγκίνησι.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Κεριά Αναγνωρισμένα

Του μέλλοντος η μέρες στέκοντ' εμπροστά μας
σα μια σειρά κεράκια αναμένα —
χρυσά, ζεστά, και ζωηρά κεράκια.

Η περασμένες μέρες πίσω μένουν,
μια θλιβερή γραμμή κεριών σβυσμένων·
τα πιο κοντά βγάζουν καπνόν ακόμη,
κρύα κεριά, λυωμένα, και κυρτά.

Δεν θέλω να τα βλέπω· με λυπεί η μορφή των,
και με λυπεί το πρώτο φως των να θυμούμαι.
Εμπρός κυττάζω τ' αναμένα μου κεριά.

Δεν θέλω να γυρίσω να μη δω και φρίζω
τι γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει,
τι γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Κίμων Λεάρχου, 22 ετών, σπουδαστής Ελληνικών γραμμάτων (εν Κυρήνη) Αναγνωρισμένα

«Το τέλος μου επήλθε ότε ήμουν ευτυχής.
Ο Ερμοτέλης με είχε αχώριστόν του φίλον.
Τες ύστατες μου μέρες, μ' όλο που προσποιούνταν
πως δεν ανησυχούσε, ένοιωνα εγώ συχνά
τα μάτια του κλαμένα. Σαν νόμιζε που λίγο
είχ' αποκοιμηθεί, έπεφτεν ως αλλόφρων
στης κλίνης μου το άκρον. Αλλ' ήμεθαν κ' οι δυο
νέοι μιας ηλικίας, είκοσι τριώ ετών.
Προδότις είναι η Μοίρα. Ίσως κανένα πάθος
άλλο τον Ερμοτέλη νάπαιρνεν από μένα.
Τελείωσα καλώς· εν τη αμερίστω αγάπη.»—

Το επιτύμβιον τούτο Μαρύλου Αριστοδήμου
αποθανόντος προ μηνός στην Αλεξάνδρεια,
έλαβα εγώ πενθών, ο εξάδελφός του Κίμων.
Με το έστειλεν ο γράψας γνωστός μου ποιητής.
Με το έστειλ' επειδή ήξερε συγγενής
ότ' ήμουν του Μαρύλου: δεν ήξερε άλλο τι.
Είν' η ψυχή μου πλήρης λύπης για τον Μαρύλο.
Είχαμε μεγαλώσει μαζί, σαν αδελφοί.
Βαθιά μελαγχολώ. Ο πρόωρος θάνατός του
κάθε μνησικακίαν μου έσβυσ' εντελώς.....
κάθε μνησικακίαν για τον Μαρύλο —μ' όλο

που με είχε κλέψει την αγάπη του Ερμοτέλη,
που κι αν με θέλει τώρα ο Ερμοτέλης πάλι
δεν θάναι διόλου το ίδιο. Ξέρω τον χαρακτήρα
τον ευπαθή που έχω. Το ίνδαλμα του Μαρύλου
θάρχεται ανάμεσό μας, και θα νομίζω που
με λέγει, Ιδού είσαι τώρα ικανοποιημένος.
Ιδού τον ξαναπήρες ως εποθούσες, Κίμων.
Ιδού δεν έχεις πια αφορμή να με διαβάλλεις.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Λάνη Τάφος Αναγνωρισμένα

Ο Λάνης που αγάπησες εδώ δεν είναι, Μάρκε,
στον τάφο που έρχεσαι και κλαις, και μένεις ώρες κι ώρες.
Τον Λάνη που αγάπησες τον έχεις πιο κοντά σου
στο σπίτι σου όταν κλείεσαι και βλέπεις την εικόνα,
που αυτή κάπως διατήρησεν ό,τ' είχε που ν' αξίζει,
που αυτή κάπως διατήρησεν ό,τ' είχες αγαπήσει.

Θυμάσαι, Μάρκε, που έφερες από του ανθυπάτου
το μέγαρον τον Κυρηναίο περίφημο ζωγράφο,
και με τι καλλιτεχνικήν εκείνος πανουργία
μόλις είδε τον φίλο σου κ' ήθελε να σας πείσει
που ως Υάκινθον εξ άπαντος έπρεπε να τον κάμει
(μ' αυτόν τον τρόπο πιο πολύ θ' ακούονταν η εικόν του).

Μα ο Λάνης σου δεν δάνειζε την εμορφιά του έτσι·
και σταθερά εναντιωθείς είπε να παρουσιάσει
όχι διόλου τον Υάκινθον, όχι κανέναν άλλον,
αλλά τον Λάνη, υιό του Ραμετίχου, Αλεξανδρέα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Λυσίου Γραμματικού Τάφος Αναγνωρισμένα

Πλησιέστατα, δεξιά που μπαίνεις, στην βιβλιοθήκη
της Βηρυτού θάψαμε τον σοφό Λυσία,
γραμματικόν. Ο χώρος κάλλιστα προσήκει.
Τον θέσαμε κοντά σ' αυτά του που θυμάται
ίσως κ' εκεί — σχόλια, κείμενα, τεχνολογία,
γραφές, εις τεύχη ελληνισμών πολλή ερμηνεία.
Κ' επίσης έτσι από μας θα βλέπεται και θα τιμάται
ο τάφος του, όταν που περνούμε στα βιβλία.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μακρυά Αναγνωρισμένα

Θάθελα αυτήν την μνήμη να την πω...
Μα έτσι εσβύσθη πια... σαν τίποτε δεν απομένει —
γιατί μακρυά, στα πρώτα εφηβικά μου χρόνια κείται.

Δέρμα σαν καμωμένο από ιασεμί...
Εκείνη του Αυγούστου — Αύγουστος ήταν; — η βραδυά...
Μόλις θυμούμαι πια τα μάτια· ήσαν, θαρρώ, μαβιά...
Α ναι, μαβιά· ένα σαπφείρινο μαβί.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μανουήλ Κομνηνός Αναγνωρισμένα

Ο βασιλεύς κυρ Μανουήλ ο Κομνηνός
μια μέρα μελαγχολική του Σεπτεμβρίου
αισθάνθηκε τον θάνατο κοντά. Οι αστρολόγοι
(οι πληρωμένοι) της αυλής εφλυαρούσαν
που άλλα πολλά χρόνια θα ζήσει ακόμη.
Ενώ όμως έλεγαν αυτοί, εκείνος
παληές συνήθειες ευλαβείς θυμάται,
κι απ' τα κελλιά των μοναχών προστάζει
ενδύματα εκκλησιαστικά να φέρουν,
και τα φορεί, κ' ευφραίνεται που δείχνει
όψι σεμνήν ιερέως ή καλογήρου.

Ευτυχισμένοι όλοι που πιστεύουν,
και σαν τον βασιλέα κυρ Μανουήλ τελειώνουν
ντυμένοι μες στην πίστι των σεμνότατα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μάρτια Ειδοί Αναγνωρισμένα

Τα μεγαλεία να φοβάσαι, ω ψυχή.
Και τες φιλοδοξίες σου να υπερνικήσεις
αν δεν μπορείς, με δισταγμό και προφυλάξεις
να τες ακολουθείς. Κι όσο εμπροστά προβαίνεις,
τόσο εξεταστική, προσεκτική να είσαι.

Κι όταν θα φθάσεις στην ακμή σου, Καίσαρ πια·
έτσι περιωνύμου ανθρώπου σχήμα όταν λάβεις,
τότε κυρίως πρόσεξε σα βγεις στον δρόμον έξω,
εξουσιαστής περίβλεπτος με συνοδεία,
αν τύχει και πλησιάσει από τον όγλο
κανένας Αρτεμίδωρος, που φέρνει γράμμα,
και λέγει βιαστικά «Διάβασε αμέσως τούτα,
είναι μεγάλα πράγματα που σ' ενδιαφέρουν»,
μη λείψεις να σταθείς· μη λείψεις ν' αναβάλεις
κάθε ομιλίαν ή δουλειά· μη λείψεις τους διαφόρους
που χαιρετούν και προσκυνούν να τους παραμερίσεις
(τους βλέπεις πιο αργά)· ας περιμένει ακόμη
κ' η Σύγκλητος αυτή, κ' ευθύς να τα γνωρίσεις
τα σοβαρά γραφόμενα του Αρτεμιδώρου.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μεγάλη συνοδεία εξ ιερών και λαϊκών Αναγνωρισμένα

Εξ ιερών και λαϊκών μια συνοδεία,
αντιπροσωπευμένα πάντα τα επαγγέλματα,
διέρχεται οδούς, πλατέες, και πύλες
της περιωνύμου πόλεως Αντιοχείας.
Στης επιβλητικής, μεγάλης συνοδείας την αρχή
ωραίος, λευκοντυμένος έφηβος βαστά
με ανυψωμένα χέρια τον Σταυρόν,
την δύναμιν και την ελπίδα μας, τον άγιον Σταυρόν.
Οι εθνικοί, οι πριν τοσοούτον υπερφίαλοι,
συνεσταλμένοι τώρα και δειλοί με βίαν
απομακρύνονται από την συνοδείαν.
Μακράν ημών, μακράν ημών να μένουν πάντα
(όσο την πλάνη τους δεν απαρνούνται). Προχωρεί
ο άγιος Σταυρός. Εις κάθε συνοικίαν
όπου εν θεοσεβεία ζουν οι Χριστιανοί
φέρει παρηγορίαν και χαρά:
βγαίνουν, οι ευλαβείς, στες πόρτες των σπιτιών τους
και πλήρεις αγαλλιάσεως τον προσκυνούν —
την δύναμιν, την σωτηρίαν της οικουμένης, τον Σταυρόν.—

Είναι μια ετήσια εορτή Χριστιανική.

Μα σήμερα τελείται, ιδού, πιο επιφανώς.
Λυτρώθηκε το κράτος επί τέλους.
Ο μιαρότατος, ο αποτρόπαιος
Ιουλιανός δεν βασιλεύει πια.

Υπέρ του ευσεβεστάτου Ιοβιανού ευχηθώμεν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μελαγχολία του Ιάσονος Κλεάνδρου· ποιητού εν Κομμαγηνή· 595 μ.Χ. Αναγνωρισμένα

Το γήρασμα του σώματος και της μορφής μου
είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι.
Δεν έχω εγκαρτέρησι καμιά.
Εις σε προστρέχω Τέχνη της Ποιήσεως,
που κάπως ξέρεις από φάρμακα·
νάρκης του άλγους δοκιμές, εν Φαντασία και Λόγω.

Είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι.—
Τα φάρμακά σου φέρε Τέχνη της Ποιήσεως,
που κάμνουνε —για λίγο— να μη νοιώθεται η πληγή.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μέρες του 1896 Αναγνωρισμένα

Εξευτελίσθη πλήρως. λίαν απαγορευμένη (έμφυτη μολοντούτο) ήταν η κοινωνία Έχασε βαθμηδόν κατόπι τη σειρά, Πλησίαζε τα τριάντα να βγάλει σε δουλειά, Ενίοτε τα έξοδά του μεσολαβήσεις που Κατήντησ' ένας τύπος συχνά, ήταν πιθανόν	Μια ερωτική ροπή του και περιφρονημένη υπήρξεν η αιτία: σεμνότυφη πολύ. το λιγοστό του χρήμα· και την υπόληψί του. χωρίς ποτέ έναν χρόνο τουλάχιστον γνωστή. τα κέρδιζεν από θεωρούνται ντροπιασμένες. που αν σ' έβλεπαν μαζί του μεγάλως να εκτεθείς.
--	---

Αλλ' όχι μόνον τούτα. Αξίζει παραπάνω Μια άποψις άλλη υπάρχει φαντάζει, συμπαθής· του έρωτος παιδί, και την υπόληψί του της καθαρής σαρκός του	Δεν θάτανε σωστό. της εμορφιάς του η μνήμη. που αν ιδωθεί από αυτήν φαντάζει, απλό και γνήσιο που άνω απ' την τιμή, έθεσε ανεξετάστως την καθαρή ηδονή.
--	---

Απ' την υπόληψί του; Μα η κοινωνία που ήταν
σεμνότυφη πολύ συσχετιζε κουτά.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μέρες του 1901 Αναγνωρισμένα

Τούτο εις αυτόν υπήρχε το ξεχωριστό,
που μέσα σ' όλην του την έκλυσι
και την πολλήν του πείραν έρωτος,
παρ' όλην την συνειθισμένη του
στάσεως και ηλικίας εναρμόνισιν,
ετύχαιναν στιγμές — πλην βέβαια
σπανιότατες — που την εντύπωσιν
έδιδε σάρκας σχεδόν άθικτης.

Των είκοσι εννιά του χρόνων η εμορφιά,
η τόσο από την ηδονή δοκιμασμένη,
ήταν στιγμές που θύμιζε παράδοξα
έφηβο που —κάπως αδέξια— στην αγάπη
πρώτη φορά το αγνό του σώμα παραδίδει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μέρες του 1903 Αναγνωρισμένα

Δεν τα ήυρα πια ξανά — τα τόσο γρήγορα χαμένα
τα ποιητικά τα μάτια, το χλωμό
το πρόσωπο στο νύχτωμα του δρόμου

Δεν τα ήυρα πια — τ' αποκτηθέντα κατά τύχην όλως,
που έτσι εύκολα παραίτησα·
και που κατόπι με αγωνίαν ήθελα.
Τα ποιητικά τα μάτια, το χλωμό το πρόσωπο,
τα χείλη εκείνα δεν τα ήυρα πια.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μέρες του 1908 Αναγνωρισμένα

Τον χρόνο εκείνον βρέθηκε χωρίς δουλειά·
και συνεπώς ζούσεν απ' τα χαρτιά,
από το τάβλι, και τα δανεικά.

Μια θέσις, τριώ λιρών τον μήνα, σε μικρό
χαρτοπωλείον του είχε προσφερθεί.
Μα την αρνήθηκε, χωρίς κανένα δισταγμό.
Δεν έκανε. Δεν ήτανε μισθός γι' αυτόν,
νέον με γράμματ' αρκετά, και είκοσι πέντ' ετών.

Δυο, τρία σελίνια την ημέρα κέρδιζε, δεν κέρδιζε.
Από χαρτιά και τάβλι τι να βγάλει το παιδί,
στα καφενεία της σειράς του, τα λαϊκά,
όσο κι αν έπαιζ' έξυπνα, όσο κι αν διάλεγε κουτούς.
Τα δανεικά, αυτά δα ήσαν κ' ήσαν.
Σπάνια το τάλληρο εύρισκε, το πιο συχνά μισό,
κάποτε ξέπεφτε και στο σελίνι.

Καμιά εβδομάδα, ενίοτε πιο πολύ,
σαν γλύτωνεν απ' το φρικτό ξενύχτι,
δροσιζόνταν στα μπάνια, στο κολύμβι το πρωί.

Τα ρούχα του είχαν ένα χάλι τρομερό.
Μια φορεσιά την ίδια πάντοτ' έβαζε, μια φορεσιά
πολύ ξεθωριασμένη κανελιά.

Α μέρες του καλοκαιριού του εννιακόσια οκτώ,
απ' το είδωμά σας, καλαισθητικά,
έλειψ' η κανελιά ξεθωριασμένη φορεσιά.

Το είδωμά σας τον εφύλαξε
όταν που τάβγαζε, που τάριχνε από πάνω του,
τ' ανάξια ρούχα, και τα μπαλωμένα εσώρουχα.
Κ' έμενε ολόγυμνος· άψογα ωραίος· ένα θαύμα.
Αχτένιστα, ανασηκωμένα τα μαλλιά του·
τα μέλη του ηλιοκαμένα λίγο
από την γύμνια του πρωιού στα μπάνια, και στην παραλία.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μέρες του 1909, '10, και '11 Αναγνωρισμένα

Ενός τυραννισμένου, πτωχοτάτου ναυτικού
(από νησί του Αιγαίου Πελάγους) ήταν υιός.
Εργάζονταν σε σιδερά. Παληόρουχα φορούσε.
Σχισμένα τα ποδήματά του της δουλειάς κ' ελεεινά.
Τα χέρια του ήσαν λερωμένα από σκουριές και λάδια.

Το βραδυνό, σαν έκλειε το μαγαζί,
αν ήταν τίποτε να επιθυμεί πολύ,
καμιά κραβάτα κάπως ακριβή,
καμιά κραβάτα για την Κυριακή,
ή σε βιτρίνα αν είχε δει και λαχταρούσε
κανένα ωραίο πουκάμισο μαβί,
το σώμα του για ένα τάλληρο ή δυο πουλούσε.

Διερωτώμαι αν στους αρχαίους καιρούς
είχεν η ένδοξη Αλεξάνδρεια νέον πιο περικαλλή,
πιο τέλειο αγόρι από αυτόν — που πήε χαμένος:
δεν έγινε, εννοείται, άγαλμά του ή ζωγραφιά·
στο παλιομάγαζο ενός σιδερά ριχμένος,
γρήγορ' απ' την επίπονη δουλειά,
κι από λαϊκή κραιπάλη, ταλαιπωρημένη, είχε φθαρεί.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μέσα στα καπηλειά— Αναγνωρισμένα

Μέσα στα καπηλειά και τα χαμαιτυπεία
της Βηρυτού κυλιέμαι. Δεν ήθελα να μένω
στην Αλεξάνδρεια εγώ. Μ' άφισεν ο Ταμίδης·
κ' επήγε με του Επάρχου τον υιό για ν' αποκτήσει
μια έπαυλι στον Νείλο, ένα μέγαρον στην πόλιν.
Δεν έκανε να μένω στην Αλεξάνδρεια εγώ.—
Μέσα στα καπηλειά και τα χαμαιτυπεία
της Βηρυτού κυλιέμαι. Μεσ σ' ευτελή κραιπάλη
διάγω ποταπώς. Το μόνο που με σώζει
σαν εμορφιά διαρκής, σαν άρωμα που επάνω
στην σάρκα μου έχει μείνει, είναι που είχα δυο χρόνια
δικό μου τον Ταμίδα, τον πιο εξάισιο νέο,
δικό μου όχι για σπίτι ή για έπαυλι στον Νείλο.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μια Νύχτα Αναγνωρισμένα

Η κάμαρα ήταν πτωχική και πρόστυχη,
κρυμμένη επάνω από την ύποπτη ταβέρνα.
Απ' το παράθυρο φαίνονταν το σοκάκι,
το ακάθαρτο και το στενό. Από κάτω
ήρχονταν η φωνές κάτι εργατών
που έπαιζαν χαρτιά και που γλεντούσαν.

Κ' εκεί στο λαϊκό, το ταπεινό κρεββάτι
είχα το σώμα του έρωτος, είχα τα χείλη
τα ηδονικά και ρόδινα της μέθης —
τα ρόδινα μιας τέτοιας μέθης, που και τώρα
που γράφω, έπειτ' από τόσα χρόνια!,
μες στο μονήρες σπίτι μου, μεθώ ξανά.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μονοτονία Αναγνωρισμένα

Την μια μονότονην ημέραν άλλη
μονότονη, απαράλλακτη ακολουθεί. Θα γίνουν
τα ίδια πράγματα, θα ξαναγίνουν πάλι —
η όμοιες στιγμές μας βρίσκουνε και μας αφήνουν.

Μήνας περνά και φέρνει άλλον μήνα.
Αυτά που έρχονται κανείς εύκολα τα εικάζει·
είναι τα χθεσινά τα βαρετά εκείνα.
Και καταντά το αύριο πια σαν αύριο να μη μοιάζει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Μύρης· Αλεξάνδρεια του 340 μ.Χ. Αναγνωρισμένα

Την συμφορά όταν έμαθα, που ο Μύρης πέθανε,
πήγα στο σπίτι του, μ' όλο που το αποφεύγω
να εισέρχομαι στων Χριστιανών τα σπίτια,
προ πάντων όταν έχουν θλίψεις ή γιορτές.

Στάθηκα σε διάδρομο. Δεν θέλησα
να προχωρήσω πιο εντός, γιατί αντελήφθην
που οι συγγενείς του πεθαμένου μ' έβλεπαν
με προφανή απορίαν και με δυσαρέσκεια.

Τον είχανε σε μια μεγάλη κάμαρη
που από την άκρη όπου στάθηκα
είδα κομμάτι· όλο τάπητες πολύτιμοι,
και σκεύη εξ αργύρου και χρυσού.

Στέκομουν κ' έκλαια σε μια άκρη του διαδρόμου.
Και σκέπτομουν που η συγκεντρώσεις μας κ' η εκδρομές
χωρίς τον Μύρη δεν θ' αξίζουν πια·
και σκέπτομουν που πια δεν θα τον δω
στα ωραία κι άσεμνα ξενύχτια μας
να χαίρεται, και να γελά, και ν' απαγγέλλει στίχους
με την τελεία του αίσθησι του ελληνικού ρυθμού·
και σκέπτομουν που έχασα για πάντα
την εμορφιά του, που έχασα για πάντα
τον νέον που λάτρευα παράφορα.

Κάτι γρηές, κοντά μου, χαμηλά μιλούσαν για
την τελευταία μέρα που έζησε—
στα χείλη του διαρκώς τ' όνομα του Χριστού,
στα χέρια του βαστούς' έναν σταυρό.—
Μπήκαν κατόπι μες στην κάμαρη
τέσσαρες Χριστιανοί ιερείς, κ' έλεγαν προσευχές
ενθέρμως και δεήσεις στον Ιησούν,
ή στην Μαρίαν (δεν ξέρω την θρησκεία τους καλά).

Γνωρίζαμε, βεβαίως, που ο Μύρης ήταν Χριστιανός.
Από την πρώτην ώρα το γνωρίζαμε, όταν
πρόπερσι στην παρέα μας είχε μπει.
Μα ζούσεν απολύτως σαν κ' εμάς.
Απ' όλους μας πιο έκδοτος στες ηδονές·
σκορπώντας αφειδώς το χρήμα του στες διασκεδάσεις.
Για την υπόληπι του κόσμου ξένοιαστος,
ρίχνονταν πρόθυμα σε νύχτιες ρήξεις στες οδούς
όταν ετύχαινε η παρέα μας
να συναντήσει αντίθετη παρέα.
Ποτέ για την θρησκεία του δεν μιλούσε.
Μάλιστα μια φορά τον είπαμε
πως θα τον πάρουμε μαζί μας στο Σεράπιον.

Όμως σαν να δυσαρεστήθηκε
μ' αυτόν μας τον αστεϊσμό: θυμούμαι τώρα.
Α κι άλλες δυο φορές τώρα στον νου μου έρχονται.
Όταν στον Ποσειδώνα κάναμε σπονδές,
τραβήχθηκε απ' τον κύκλο μας, κ' έστρεψε αλλού το βλέμμα.
Όταν ενθουσιασμένος ένας μας
είπεν, Η συντροφιά μας νάναι υπό
την εύνοιαν και την προστασίαν του μεγάλου,
του πανωραίου Απόλλωνος — ψιθύρισεν ο Μύρης
(οι άλλοι δεν άκουσαν) «τη εξαιρέσει εμού».

Οι Χριστιανοί ιερείς μεγαλοφώνως
για την ψυχή του νέου δέονταν.—
Παρατηρούσα με πόση επιμέλεια,
και με τι προσοχήν εντατική
στους τύπους της θρησκείας τους, ετοιμάζονταν
όλα για την χριστιανική κηδεία.
Κ' εξαίφνης με κυρίευσε μια αλλόκοτη
εντύπωσις. Αόριστα, αισθάνομουν
σαν νάφευγεν από κοντά μου ο Μύρης·
αισθάνομουν που ενώθη, Χριστιανός,
με τους δικούς του, και που γένομουν
ξένος εγώ, ξένος πολύ· ένοιωθα κιόλα
μια αμφιβολία να με σιμώνει: μήπως κι είχα γελασθεί
από το πάθος μου, και πάντα τού ήμουν ξένος.—
Πετάχθηκα έξω απ' το φρικτό τους σπίτι,
έφυγα γρήγορα πριν αρπαχθεί, πριν αλλοιωθεί
απ' την χριστιανοσύνη τους η θύμηση του Μύρη.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Να μείνει Αναγνωρισμένα

Η ώρα μια την νύχτα θάτανε,
ή μιάμισυ.

Σε μια γωνιά του καπηλειού·
πίσω απ' το ξύλινο το χώρισμα.
Εκτός ημών των δυο το μαγαζί όλως διόλου άδειο.
Μια λάμπα πετρελαίου μόλις το φώτιζε.
Κοιμούντανε, στην πόρτα, ο αγρυπνισμένος υπηρέτης.

Δεν θα μας έβλεπε κανείς. Μα κιόλας
είχαμεν εξαφθεί τόσο πολύ,
που γίναμε ακατάλληλοι για προφυλάξεις.

Τα ενδύματα μισοανοίχθηκαν — πολλά δεν ήσαν
γιατί επύρωνε θεϊός Ιούλιος μήνας.

Σάρκας απόλαυσις ανάμεσα

στα μισοανοιγμένα ενδύματα·
γρήγορο σάρκας γύμνωμα — που το ίνδαλμά του
είκοσι έξι χρόνους διάβηκε· και τώρα ήλθε
να μείνει μες στην ποίησιν αυτή.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Νέοι της Σιδώνος (400 μ.Χ.) Αναγνωρισμένα

Ο ηθοποιός που έφεραν για να τους διασκεδάσει
απήγγειλε και μερικά επιγράμματα εκλεκτά.

Η αίθουσα άνοιγε στον κήπο επάνω·
κ' είχε μιαν ελαφρά ευωδία ανθέων
που ενώνονταν με τα μυρωδικά
των πέντε αρωματισμένων Σιδωνίων νέων.

Διαβάσθηκαν Μελέαγρος, και Κριναγόρας, και Ριανός.
Μα σαν απήγγειλεν ο ηθοποιός,
«Αισχύλον Ευφορίωνος Αθηναίον τόδε κεύθει -»
(τονίζοντας ίσως υπέρ το δέον
το «αλκήν δ' ευδόκιμον», το «Μαραθώνιον άλσος»),
πετάχθηκεν ευθύς ένα παιδί ζωηρό,
φανατικό για γράμματα, και φώναξε·

«Α δεν μ' αρέσει το τετράστιχον αυτό.
Εκφράσεις τοιούτου είδους μοιάζουν κάπως σαν λιποψυχίες.
Δώσε — κηρύττω — στο έργον σου όλην την δύναμί σου,
όλην την μέριμνα, και πάλι το έργον σου θυμήσου
μες στην δοκιμασίαν, ή όταν η ώρα σου πια γέρνει.
Έτσι από σένα περιμένω κι απαιτώ.
Κι όχι απ' τον νου σου ολότελα να βγάλεις
της Τραγωδίας τον Λόγο τον λαμπρό —
τι Αγαμέμνονα, τι Προμηθέα θαυμαστό,
τι Ορέστου, τι Κασσάνδρας παρουσίες,
τι Επτά επί Θήβας— και για μνήμη σου να βάλεις
μ ό ν ο που μες στον στρατιωτών τες τάξεις, τον σωρό
πολέμησες και συ τον Δάτι και τον Αρταφέρνη.»

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Νόησις Αναγνωρισμένα

Τα χρόνια της νεότητός μου, ο ηδονικός μου βίος —
πώς βλέπω τώρα καθαρά το νόημά των.

Τι μεταμέλειες περιττές, τι μάταιες

Αλλά δεν έβλεπα το νόημα τότε.

Μέσα στον έκλυτο της νεότητός μου βίο
μορφώνονταν βουλές της ποιήσεώς μου,
σχεδιάζονταν της τέχνης μου η περιοχή.

Γι' αυτό κ' η μεταμέλειες σταθερές ποτέ δεν ήσαν.
Κ' η αποφάσεις μου να κρατηθώ, ν' αλλάξω
διαρκούσαν δυο εβδομάδες το πολύ.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο Βασιλεύς Δημήτριος Αναγνωρισμένα

Ωσπερ ου βασιλεύς, αλλ' υποκριτής, μεταμ-
φιέννυται χλαμύδα φαιάν αντί της τραγικής
εκείνης, και διαλαθών υπεχώρησεν.

Πλούταρχος, Βίος Δημητρίου

Σαν τον παραίτησαν οι Μακεδόνες
κι απέδειξαν πως προτιμούν τον Πύρρο
ο βασιλεύς Δημήτριος (μεγάλην
είχε ψυχή) καθόλου — έτσι είπαν —
δεν φέρθηκε σαν βασιλεύς. Επήγε
κ' έβγαλε τα χρυσά φορέματά του,
και τα ποδήματά του πέταξε
τα ολοπόρφυρα. Με ρούχ' απλά
ντύθηκε γρήγορα και ξέφυγε.
Κάμνοντας όμοια σαν ηθοποιός
που όταν η παράστασις τελειώσει,
αλλάζει φορεσιά κι απέρχεται.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο Δαρείος Αναγνωρισμένα

Ο ποιητής Φερνάζης το σπουδαίον μέρος
του επικού ποιήματός του κάμνει.
Το πώς την βασιλεία των Περσών
παρέλαβε ο Δαρείος Υστάσπου. (Από αυτόν
κατάγεται ο ένδοξός μας βασιλεύς,
ο Μιθριδάτης, Διόνυσος κ' Ευπάτωρ). Αλλ' εδώ
χρειάζεται φιλοσοφία· πρέπει ν' αναλύσει
τα αισθήματα που θα είχαν ο Δαρείος:
ίσως υπεροψίαν και μέθην· όχι όμως — μάλλον
σαν κατανόησι της ματαιότητος των μεγαλείων.
Βαθέως σκέπτεται το πράγμα ο ποιητής.

Αλλά τον διακόπτει ο υπηρέτης του που μπαίνει
τρέχοντας, και την βαρυσήμαντην είδησι αγγέλλει.
Άρχισε ο πόλεμος με τους Ρωμαίους.
Το πλείστον του στρατού μας πέρασε τα σύνορα.

Ο ποιητής μένει ενεδός. Τι συμφορά!
Πού τώρα ο ένδοξός μας βασιλεύς,
ο Μιθριδάτης, Διόνυσος κ' Ευπάτωρ,
μ' ελληνικά ποιήματα ν' ασχοληθεί.
Μέσα σε πόλεμο — φαντάσου, ελληνικά ποιήματα.

Αδημονεί ο Φερνάζης. Ατυχία!
Εκεί που το είχε θετικό με τον «Δαρείο»
ν' αναδειχθεί, και τους επικριτάς του,
τους φθονερούς, τελειωτικά ν' αποστομώσει.
Τι αναβολή, τι αναβολή στα σχέδιά του.

Και νάταν μόνο αναβολή, πάλι καλά.
Αλλά να δούμε αν έχουμε κι ασφάλεια
στην Αμισό. Δεν είναι πολιτεία εκτάκτως οχυρή.
Είναι φρικτότατοι εχθροί οι Ρωμαίοι.
Μπορούμε να τα βγάλουμε μ' αυτούς,
οι Καππαδόκες; Γένεται ποτέ;
Είναι να μετρηθούμε τώρα με τες λεγεώνες;
Θεοί μεγάλοι, της Ασίας προστάται, βοηθήστε μας.—

Όμως μες σ' όλη του την ταραχή και το κακό,
επίμονα κ' η ποιητική ιδέα πάει κι έρχεται —
το πιθανότερο είναι, βέβαια, υπεροψίαν και μέθην·
υπεροψίαν και μέθην θα είχαν ο Δαρείος.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο Δημάρατος Αναγνωρισμένα

Το θέμα, ο Χαρακτήρ του Δημαράτου,
που τον επρότεινε ο Πορφύριος, εν συνομιλία,
έτσι το εξέφρασεν ο νέος σοφιστής
(σκοπεύοντας, μετά, ρητορικώς να το αναπτύξει).

«Πρώτα του βασιλέως Δαρείου, κ' έπειτα
του βασιλέως Ξέρξη ο αυλικός·
και τώρα με τον Ξέρξη και το στράτευμά του,
νά επί τέλους θα δικαιωθεί ο Δημάρατος.

»Μεγάλη αδικία τον έγινε.
Ἦ τ α ν του Αρίστωνος ο υιός. Αναίσχυντα
εδωροδόκησαν οι εχθροί του το μαντεῖον.
Και δεν τους έφθασε που τον εστέρησαν την βασιλεία,
αλλ' όταν πια υπέκυψε, και το απεφάσισε
να ζήσει μ' εγκαρτέρησιν ως ιδιώτης,
έπρεπ' εμπρός και στον λαό να τον προσβάλουν,
έπρεπε δημοσία να τον ταπεινώσουν στην γιορτή.

»Όθεν τον Ξέρξη με πολύν ζήλον υπηρετεί.
Με τον μεγάλο Περσικό στρατό,
κι αυτός στην Σπάρτη θα ξαναγυρίσει·
και βασιλεύς σαν πριν, πώς θα τον διώξει
αμέσως, πώς θα τον εξευτελίσει
εκείνον τον ραδιούργον Λεωτυχίδη.

»Κ' η μέρες του περνούν γεμάτες μέριμνα·
να δίδει συμβουλές στους Πέρσας, να τους εξηγεί
το πώς να κάμουν για να κατακτήσουν την Ελλάδα.

»Πολλές φροντίδες, πολλή σκέψις και για τούτο
είν' έτσι ανιαρές του Δημαράτου η μέρες·
πολλές φροντίδες, πολλή σκέψις και για τούτο
καμιά στιγμή χαράς δεν έχει ο Δημάρατος·
γιατί χαρά δεν είν' αυτό που αισθάνεται
(δεν είναι· δεν το παραδέχεται·
πώς να το πει χαρά; εκορυφώθ' η δυστυχία του)
όταν τα πράγματα τον δείχνουν φανερά
που οι Έλληνες θα βγούνε νικηταί.»

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο ήλιος του απογεύματος Αναγνωρισμένα

Την κάμαρη αυτή, πόσο καλά την ξέρω.
Τώρα νοικιάζονται κι αυτή κ' η πλαγινή
για εμπορικά γραφεία. Όλο το σπίτι έγινε
γραφεία μεσιτών, κ' εμπόρων, κ' Εταιρείες.

Α η κάμαρη αυτή, τι γνώριμη που είναι.

Κοντά στην πόρτα εδώ ήταν ο καναπές,
κ' εμπρός του ένα τουρκικό χαλί·
σιμά το ράφι με δυο βάζα κίτρινα.
Δεξιά· όχι, αντικρύ, ένα ντολάπι με καθρέπτη.
Στη μέση το τραπέζι όπου έγγραφε·
κ' η τρεις μεγάλες ψάθινες καρέγλες.
Πλάι στο παράθυρο ήταν το κρεββάτι
που αγαπηθήκαμε τόσες φορές.

Θα βρίσκονται ακόμη τα καυμένα πουθενά.

Πλάι στο παράθυρο ήταν το κρεββάτι·
ο ήλιος του απογεύματος τώφθανε ως τα μισά.

...Απόγευμα η ώρα τέσσερες, είχαμε χωρισθεί
για μια εβδομάδα μόνο ... Αλλοίμονον,
η εβδομάς εκείνη έγινε παντοτινή.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο Θεόδοτος Αναγνωρισμένα

Αν είσαι απ' τους αληθινά εκλεκτούς,
την επικράτησί σου κύτταζε πώς αποκτάς.
Όσο κι αν δοξασθείς, τα κατορθώματά σου
στην Ιταλία και στην Θεσσαλία
όσο κι αν διαλαλούν η πολιτείες,
όσα ψηφίσματα τιμητικά
κι αν σ' έβγαλαν στη Ρώμη οι θαυμασταί σου,
μήτε η χαρά σου, μήτε ο θρίαμβος θα μείνουν,
μήτε ανώτερος — τι ανώτερος; — άνθρωπος θα αισθανθείς,
όταν, στην Αλεξάνδρεια, ο Θεόδοτος σε φέρει,
επάνω σε σινί αιματωμένο,
του αθλίου Πομπηίου το κεφάλι.

Και μη επαναπαύεσαι που στην ζωή σου
περιωρισμένη, τακτοποιημένη, και πεζή,

τέτοια θεαματικά και φοβερά δεν έχει.
Ίσως αυτήν την ώρα εις κανενός γειτόνου σου
το νοικοκερεμένο σπίτι μπαίνει —
αόρατος, άυλος — ο Θεόδοτος,
φέρνοντας τέτοιο ένα φρικτό κεφάλι.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο Ιουλιανός εν Νικομηδεία Αναγνωρισμένα

Άστοχα πράγματα και κινδυνώδη.
Οι έπαινοι για των Ελλήνων τα ιδεώδη.

Η θεουργίες κ' η επισκέψεις στους ναούς
των εθνικών. Οι ενθουσιασμοί για τους αρχαίους θεούς.

Με τον Χρυσάνθιον η συχνές συνομιλίες.
Του φιλοσόφου — του άλλωστε δεινού — Μαξίμου η θεωρίες.

Και να το αποτέλεσμα. Ο Γάλλος δείχνει ανησυχία
μεγάλην. Ο Κωνστάντιος έχει κάποιαν υποψία.

Α οι συμβουλευσαντες δεν ήσαν διόλου συνετοί.
Παρέγινε — λέγει ο Μαρδόνιος — η ιστορία αυτή,

και πρέπει εξ άπαντος να παύσει ο θόρυβός της.—
Ο Ιουλιανός πηγαίνει πάλιν αναγνώστης

στην εκκλησία της Νικομηδείας,
όπου μεγαλοφώνως και μετ' ευλαβείας

πολλής τες ιερές Γραφές διαβάζει,
και την χριστιανική του ευσέβεια ο λαός θαυμάζει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο Ιουλιανός και οι Αντιοχείς Αναγνωρισμένα

«Το Χι, φασίν, ουδέν ηδίκησε την πόλιν ουδέ το
Κάππα. Τυχόντες δ' ημείς εξηγητών.....
εδιδάχθημεν αρχάς ονομάτων είναι τα γράμμα-
τα, δηλούν δ' εθέλειν το μεν Χριστόν, το δε
Κωνστάντιον.

Ιουλιανού, Μισοπάγων

Ήτανε δυνατόν ποτέ ν' απαρνηθούν
την έμορφή τους διαβίωσι· την ποικιλία
των καθημερινών τους διασκεδάσεων· το λαμπρό τους
θέατρον όπου μια ένωσις εγένονταν της Τέχνης
με τες ερωτικές της σάρκας τάσεις!

Ανήθικοι μέχρι τινός —και πιθανόν μέχρι πολλού—
ήσαν. Αλλ' είχαν την ικανοποίησι που ο βίος τους
ήταν ο π ε ρ ι λ ά λ η τ ο ς βίος της Αντιοχείας,
ο ενήδονος, ο απόλυτα καλαίσθητος.

Να τ' αρνηθούν αυτά, για να προσέξουν κιάλας τί;

Τες περί των ψευδών θεών αερολογίες του,
τες ανιαρές περιαυτολογίες·
την παιδαριώδη του θεατροφοβία·
την άχαρι σεμνοτυφία του· τα γελοία του γένεια.

Α βέβαια προτιμούσανε το Χι,
α βέβαια προτιμούσανε το Κάππα· εκατό φορές.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο Ιουλιανός, ορών ολιγωρίαν Αναγνωρισμένα

«Ορών ουν πολλήν μεν ολιγωρίαν ούσαν
ημίν προς τους θεούς»— λέγει με ύφος σοβαρόν.
Ολιγωρίαν. Μα τι περίμενε λοιπόν;
Όσο ήθελεν ας έκαμνεν οργάνωσι θρησκευτική,
όσο ήθελεν ας έγραφε στον αρχιερέα Γαλατίας,
ή εις άλλους τοιούτους, παροτρύνων κι οδηγών.
Οι φίλοι του δεν ήσαν Χριστιανοί·
αυτό ήταν θετικόν. Μα δεν μπορούσαν κιόλας
να παίζουν σαν κι αυτόνα (τον Χριστιανομαθημένο)
με σύστημα καινούριας εκκλησίας,
αστείων και στην σύλληψη και στην εφαρμογή.
Έλληνες ήσαν επί τέλους. Μηδέν άγαν, Αύγουστε.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο Ιωάννης Καντακουζηνός υπερισχύει Αναγνωρισμένα

Τους κάμπους βλέπει που ακόμη ορίζει
με το σιτάρι, με τα ζώα, με τα καρποφόρα
δένδρα. Και πιο μακρυνά το σπίτι του το πατρικό,
γεμάτο ρούχα κ' έπιπλα πολύτιμα, κι ασημικό.

Θα του τα πάρουν — Ιησού Χριστέ! — θα του τα πάρουν τώρα.

Άραγε να τον λυπηθεί ο Καντακουζηνός
αν πάει στα πόδια του να πέσει. Λεν πως είν' επιεικής,
λίαν επιεικής. Αλλ' οι περί αυτόν; αλλ' ο στρατός;—
Ή, στην κυρία Ειρήνη να προσπέσει, να κλαυθεί;

Κουτός! στο κόμμα να μπλεχθεί της Άννας —
που να μην έσωνε να την στεφανωθεί
ο κυρ Ανδρόνικος ποτέ. Είδαμε προκοπή
από το φέρσιμό της, είδαμε ανθρωπιά;
Μα ως κ' οι Φράγκοι δεν την εκτιμούνε πια.
Γελοία τα σχέδια της, μωρά η ετοιμασία της όλη.
Ενώ φοβέριζαν τον κόσμο από την Πόλι,
τους ρήμαξεν ο Καντακουζηνός, τους ρήμαξε ο κυρ Γιάννης.

Και που το είχε σκοπό να πάει με του κυρ Γιάννη
το μέρος! Και θα τόκαμνε. Και θάταν τώρα ευτυχισμένος,
μεγάλος άρχοντας πάντα, και στεριωμένος,
αν ο δεσπότης δεν τον έπειθε την τελευταία στιγμή,
με την ιερατική του επιβολή,
με τες από άκρου εις άκρον εσφαλμένες του πληροφορίες,
και με τες υποσχέσεις του, και τες βλακειές.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ο καθρέπτης στην είσοδο Αναγνωρισμένα

Το πλούσιο σπίτι είχε στην είσοδο
έναν καθρέπτη μέγιστο, πολύ παλαιό·
τουλάχιστον προ ογδόντα ετών αγορασμένο.

Ένα εμορφότατο παιδί, υπάλληλος σε ράπτη
(τες Κυριακές, ερασιτέχνης αθλητής),
στέκονταν μ' ένα δέμα. Το παρέδωσε
σε κάποιον του σπιτιού, κι αυτός το πήγε μέσα
να φέρει την απόδειξι. Ο υπάλληλος του ράπτη
έμεινε μόνος, και περίμενε.
Πλησίασε στον καθρέπτη και κυττάζονταν
κ' έσιαζε την κραβάτα του. Μετά πέντε λεπτά
του φέραν την απόδειξι. Την πήρε κ' έφυγε.

Μα ο παλαιός καθρέπτης που είχε δει και δει,
κατά την ύπαρξίν του την πολυετή,
χιλιάδες πράγματα και πρόσωπα·
μα ο παλαιός καθρέπτης τώρα χαίρονταν,
κ' επαίρονταν που είχε δεχθεί επάνω του
την άρτιαν εμορφιά για μερικά λεπτά.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ομνύει Αναγνωρισμένα

Ομνύει κάθε τόσο ν' αρχίσει πιο καλή ζωή.
Αλλ' όταν έλθ' η νύχτα με τες δικές της συμβουλές,
με τους συμβιβασμούς της, και με τες υποσχέσεις της·
αλλ' όταν έλθ' η νύχτα με την δική της δύναμι
του σώματος που θέλει και ζητεί, στην ίδια
μοιραία χαρά, χαμένος, ξαναπηαίνει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Οροφέρνης Αναγνωρισμένα

Αυτός που εις το τετράδραχμον επάνω
μοιάζει σαν να χαμογελά το πρόσωπό του,
το έμορφο, λεπτό του πρόσωπο,
αυτός είν' ο Οροφέρνης Αριαράθου.

Παιδί τον έδωξαν απ' την Καππαδοκία,
απ' το μεγάλο πατρικό παλάτι,
και τον εστείλανε να μεγαλώσει
στην Ιωνία, και να ξεχασθεί στους ξένους.

Α εξάισιες της Ιωνίας νύχτες
που άφοβα, κ' ελληνικά όλως διόλου
εγνώρισε πλήρη την ηδονή.
Μες στην καρδιά του, πάντοτε Ασινός·
αλλά στους τρόπους του και στην λαλιά του Έλλην,
με περουζέδες στολισμένος, ελληνοντυμένος,
το σώμα του με μύρον ιασεμιού ευωδιασμένο,
κι απ' τους ωραίους της Ιωνίας νέους,
ο πιο ωραίος αυτός, ο πιο ιδανικός.

Κατόπι σαν οι Σύροι στην Καππαδοκία
μπήκαν, και τον εκάμαν βασιλέα,
στην βασιλεία χύθηκεν επάνω
για να χαρεί με νέον τρόπο κάθε μέρα,
για να μαζεύει αρπαχτικά χρυσό κι ασήμι,
και για να ευφραίνεται, και να κομπάζει,
βλέποντας πλούτη στοιβαγμένα να γυαλίζουν.
Όσο για μέριμνα του τόπου, για διοίκησι —
ούτ' ήξερε τι γένονταν τριγύρω του.

Οι Καππαδόκες γρήγορα τον βγάλαν·
και στην Συρία ξέπεσε, μες στο παλάτι
του Δημητρίου να διασκεδάζει και να οκνεύει.

Μια μέρα ωστόσο την πολλήν αργία του
συλλογισμοί ασυνείθιστοι διεκόψαν·
θυμήθηκε που απ' την μητέρα του Αντιοχίδα,
κι απ' την παλιάν εκείνη Στρατονίκη,
κι αυτός βαστούσε απ' την κορώνα της Συρίας,
και Σελευκίδης ήτανε σχεδόν.
Για λίγο βγήκε απ' την λαγνεία κι απ' την μέθη,
κι ανίκανα, και μισοζαλισμένος
κάτι εξήτησε να ραδιουργήσει,
κάτι να κάμει, κάτι να σχεδιάσει,
κι απέτυχεν οικτρά κι εξουδενώθη.

Το τέλος του κάπου θα γράφηκε κ' εχάθη·

ή ίσως η ιστορία να το πέρασε,
και, με το δίκιο της, τέτοιο ασήμαντο
πράγμα δεν καταδέχθηκε να το σημειώσει.

Αυτός που εις το τετράδραχμον επάνω
μια χάρι αφήκε απ' τα ωραία του νειάτα,
απ' την ποιητική εμορφιά του ένα φως,
μια μνήμη αισθητική αγοριού της Ιωνίας,
αυτός είν' ο Οροφέρνης Αριαράθου.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Όσο Μπορείς Αναγνωρισμένα

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις πηαίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινήν ανοησία,
ώς που να γίνει σα μια ξένη φορτική.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Όταν Διεγείρονται Αναγνωρισμένα

Προσπάθησε να τα φυλάξεις, ποιητή,
όσο κι αν είναι λίγα αυτά που σταματιούνται.
Του ερωτισμού σου τα οράματα.
Βάλ' τα, μισοκρυμένα, μες στες φράσεις σου.
Προσπάθησε να τα κρατήσεις, ποιητή,
όταν διεγείρονται μες στο μυαλό σου,
την νύχτα ή μες στην λάμψη του μεσημεριού.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ουκ έγνωσ Αναγνωρισμένα

Για τες θρησκευτικές μας δοξασίες —
ο κούφος Ιουλιανός είπεν «Ανέγνων, έγνων,
κατέγνων». Τάχατες μας εκμηδένισε
με το «κατέγνων» του, ο γελοιωδέστατος.

Τέτοιες ξυπνάδες όμως πέρασι δεν έχουνε σ' εμάς
τους Χριστιανούς. «Ανέγνωσ, αλλ' ουκ έγνωσ· ει γαρ έγνωσ,
ουκ αν κατέγνωσ» απαντήσαμεν αμέσως.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ούτος Εκείνος Αναγνωρισμένα

Άγνωστος — ξένος μες στην Αντιόχεια — Εδεσσηνός
γράφει πολλά. Και τέλος πάντων, να, ο λίνος
ο τελευταίος έγινε. Με αυτόν ογδόντα τρία

ποιήματα εν όλω. Πλην τον ποιητή
κούρασε τόσο γράψιμο, τόση στιχοποιία,
και τόση έντασις σ' ελληνική φρασιολογία,
και τώρα τον βαραίνει πια το κάθε τι —

Μια σκέψις όμως παρευθύς από την αθυμία
τον βγάζει — το εξαίσιον Ούτος Εκείνος,
που άλλοτε στον ύπνο του άκουσε ο Λουκιανός.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Παλαιόθεν Ελληνίς Αναγνωρισμένα

Καυχιέται η Αντιόχεια για τα λαμπρά της κτίρια,
και τους ωραίους της δρόμους· για την περί αυτήν
θαυμάσιαν εξοχήν, και για το μέγα πλήθος
των εν αυτή κατοίκων. Καυχιέται που είν' η έδρα
ενδόξων βασιλέων· και για τους καλλιτέχνας
και τους σοφούς που έχει, και για τους βαθυπλούτους
και γνωστικούς εμπόρους. Μα πιο πολύ ασυγκρίτως
απ' όλα, η Αντιόχεια καυχιέται που είναι πόλις
παλαιόθεν ελληνίς· του Άργους συγγενής·
απ' την Ιώνη που ιδρύθη υπό Αργείων
αποίκων προς τιμήν της κόρης του Ινάχου.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Πέρασμα Αναγνωρισμένα

Εκείνα που δειλά φαντάσθη μαθητής, είν' ανοιχτά,
φανερωμένα εμπρός του. Και γυρνά, και ξενυχτά,
και παρασύρεται. Κι ως είναι (για την τέχνη μας) σωστό,
το αίμα του, καινούριο και ζεστό,
η ηδονή το χαίρεται. Το σώμα του νικά
έκνομη ερωτική μέθη· και τα νεανικά
μέλη ενδίδουνε σ' αυτήν.

Κ' έτσι ένα παιδί απλό
γένεται άξιο να το δούμε, κι απ' τον Υψηλό
της Ποίησης Κόσμο μια στιγμή περνά κι αυτό —
το αισθητικό παιδί με το αίμα του καινούριο και ζεστό.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Περιμένοντας τους Βαρβάρους Αναγνωρισμένα

— Τι περιμένουμε στην αγορά συναθροισμένοι;

Είναι οι βάρβαροι να φθάσουν σήμερα.

— Γιατί μέσα στην Σύγκλητο μια τέτοια απραξία;
Τι κάθοντ' οι Συγκλητικοί και δεν νομοθετούνε;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Τι νόμους πια θα κάμουν οι Συγκλητικοί;
Οι βάρβαροι σαν έλθουν θα νομοθετήσουν.

— Γιατί ο αυτοκράτωρ μας τόσο πρωί σηκώθη,
και κάθεται στης πόλεως την πιο μεγάλη πύλη
στον θρόνο επάνω, επίσημος, φορώντας την κορώνα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Κι ο αυτοκράτωρ περιμένει να δεχθεί
τον αρχηγό τους. Μάλιστα ετοίμασε
για να τον δώσει μια περγαμηνή. Εκεί
τον έγγραψε τίτλους πολλούς κι ονόματα.

— Γιατί οι δυο μας ύπατοι κ' οι πραίτορες εβγήκαν
σήμερα με τες κόκκινες, τες κεντημένες τόγες·
γιατί βραχιόλια φόρεσαν με τόσους αμεθύστους,
και δαχτυλίδια με λαμπρά, γυαλιστερά σμαράγδια·
γιατί να πιάσουν σήμερα πολύτιμα μπιστούνια
μ' ασήμια και μαλάματα έκτακτα σκαλιγμένα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
και τέτοια πράγματα θαμπώνουν τους βαρβάρους.

—Γιατί κ' οι άξιοι ρήτορες δεν έρχονται σαν πάντα
να βγάλουνε τους λόγους τους, να πούνε τα δικά τους;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
κι αυτοί βαρρουντ' ευφράδειες και δημηγορίες.

— Γιατί ν' αρχίσει μονομιάς αυτή η ανησυχία
κ' η σύγχυσις. (Τα πρόσωπα τι σοβαρά που έγιναν).
Γιατί αδειάζουν γρήγορα οι δρόμοι κ' η πλατέες,
κι όλοι γυρνούν στα σπίτια τους πολύ συλλογισμένοι;

Γιατί ενύχτωσε κ' οι βάρβαροι δεν ήλθαν.
Και μερικοί έφθασαν απ' τα σύνορα,
και είπανε πως βάρβαροι πια δεν υπάρχουν.

—

Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους.
Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μια κάποια λύσις.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Πολύ Σπανίως Αναγνωρισμένα

Είν' ένας γέροντας. Εξηνητλημένος και κυρτός,
σακατεμένος απ' τα χρόνια, κι από καταχρήσεις,
σιγά βαδίζοντας διαβαίνει το σοκάκι.
Κι όμως σαν μπει στο σπίτι του να κρύψει
τα χάλια και τα γηρατειά του, μελετά
το μερτικό που έχει ακόμη αυτός στα νειάτα.

Έφηβοι τώρα τους δικούς του στίχους λένε.
Στα μάτια των τα ζωηρά περνούν η οπτασίες του.
Το υγιές, ηδονικό μυαλό των,
η εύγραμμη, σφιχτοδεμένη σάρκα των,
με την δική του έκφανσι του ωραίου συγκινούνται.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Πολυέλαιος Αναγνωρισμένα

Σε κάμαρη άδεια και μικρή, τέσσαρες τοίχοι μόνοι,
και σκεπασμένοι με ολοπράσινα πανιά,
καίει ένας πολυέλαιος ωραίος και κορώνει·
και μες στη φλόγα του την καθεμιά πυρώνει
μια λάγνη πάθησις, μια λάγνη ορμή.

Μες στην μικρή την κάμαρη, που λάμπει αναμένη
από του πολυελαίου την δυνατή φωτιά,
διόλου συνειθισμένο φως δεν είν' αυτό που βγαίνει.
Γι' άτολμα σώματα δεν είναι καμωμένα
αυτής της ζέστης η ηδονή.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Πρέσβεις απ' την Αλεξάνδρεια Αναγνωρισμένα

Δεν είδαν, επί αιώνας, τέτοια ωραία δώρα στους Δελφούς
σαν τούτα που εστάλθηκαν από τους δυο τους αδελφούς,
τους αντιζήλους Πτολεμαίους βασιλείς. Αφού τα πήραν
όμως, ανησυχήσαν οι ιερείς για τον χρησμό. Την πείραν
όλην των θα χρειασθούν το πώς με οξύνοια να συνταχθεί,
ποιος απ' τους δυό, ποιος από τέτοιους δυο να δυσαρεστηθεί.
Και συνεδριάζουνε την νύχτα μυστικά
και συζητούν των Λαγιδών τα οικογενειακά.

Αλλά ιδού οι πρέσβεις επανήλθαν. Χαιρετούν.
Στην Αλεξάνδρεια επιστρέφουν, λεν. Και δεν ζητούν
χρησμό κανένα. Κ' οι ιερείς τ' ακούνε με χαρά
(εννοείται, που κρατούν τα δώρα τα λαμπρά),
αλλ' είναι και στο έπακρον απορημένοι,
μη νοιώθοντας τι η εξαφνική αδιαφορία αυτή σημαίνει.
Γιατί αγνοούν που χθες στους πρέσβεις ήλθαν νέα βαρυά.
Στην Ρώμη δόθηκε ο χρησμός· έγιν' εκεί η μοιρασιά.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Πριν τους αλλάξει ο Χρόνος Αναγνωρισμένα

Λυπήθηκαν μεγάλως στον αποχωρισμό των.
Δεν τόθελαν αυτοί· ήταν η περιστάσεις.
Βιοτικές ανάγκες εκάμνανε τον ένα
να φύγει μακριά — Νέα Υόρκη ή Καναδά.
Η αγάπη των βεβαίως δεν ήταν ίδια ως πριν·
είχεν ελαττωθεί η έλξις βαθμηδόν,
είχεν ελαττωθεί η έλξις της πολύ.
Όμως να χωρισθούν, δεν τόθελαν αυτοί.
Ήταν η περιστάσεις.— Ή μήπως καλλιτέχνις
εφάνηκεν η Τύχη χωρίζοντάς τους τώρα
πριν σβύσει το αίσθημά των, πριν τους αλλάξει ο Χρόνος·
ο ένας για τον άλλον θα είναι ως να μένει πάντα
των είκοσι τεσσάρων ετών τ' ωραίο παιδί.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Προς τον Αντίοχον Επιφανή Αναγνωρισμένα

Ο νέος Αντιοχεύς είπε στον βασιλέα,
«Με την καρδιά μου πάλλει μια προσφιλής ελπίς·
οι Μακεδόνες πάλι, Αντίοχε Επιφανή,
οι Μακεδόνες είναι μες στην μεγάλη πάλη.
Ας ή τ α ν να νικήσουν — και σ' όποιον θέλει δίδω
τον λέοντα και τους ίππους, τον Πάνα από κοράλλι,
και το κομψό παλάτι, και τους εν Τύρω κήπους,
κι όσ' άλλα μ' έχεις δώσει, Αντίοχε Επιφανή.»

Ίσως να συγκινήθη κομμάτι ο βασιλεύς.
Μα πάραυτα θυμήθη πατέρα κι αδελφόν,
και μήτε απεκρίθη. Μπορούσε ωτακουστής
να επαναλάβει κάτι.— Άλλωστε, ως φυσικόν,
ταχέως επήλθε εις Πύδναν η απαισία λήξις.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Ρωτούσε για την ποιότητα— Αναγνωρισμένα

Απ' το γραφείον όπου είχε προσληφθεί
σε θέσι ασήμαντη και φθινοπληρωμένη
(ως οκτώ λίρες το μηνιάτικό του: με τα τυχερά)
βγήκε σαν τέλεψεν η έρημη δουλειά
που όλο το απόγευμα ήταν σκυμένος:
βγήκεν η ώρα επτά, και περπατούσε αργά
και χάζευε στον δρόμο.— Έμορφος·
κ' ενδιαφέρων: έτσι που έδειχνε φθασμένος
στην πλήρη του αισθησιακήν απόδοσι.
Τα είκοσι εννιά, τον περασμένο μήνα τα είχε κλείσει.

Εχάζευε στον δρόμο, και στες πτωχικές
παρόδους που οδηγούσαν προς την κατοικία του.

Περνώντας εμπρός σ' ένα μαγαζί μικρό
όπου πουλιούνταν κάτι πράγματα
ψεύτικα και φθηνά για εργατικούς,
είδ' εκεί μέσα ένα πρόσωπο, είδε μια μορφή
όπου τον έσπρωξαν και εισήλθε, και ζητούσε
τάχα να δει χρωματιστά μαντήλια.

Ρωτούσε για την ποιότητα των μαντηλιών
και τι κοστίζουν με φωνή πνιγμένη,
σχεδόν σβυσμένη απ' την επιθυμία.
Κι ανάλογα ήλθαν η απαντήσεις,
αφηρημένες, με φωνή χαμηλωμένη,
με υπολανθάνουσα συναίνεσι.

Όλο και κάτι έλεγαν για την πραγμάτεια — αλλά
μόνος σκοπός: τα χέρια των ν' αγγίζουν
επάνω απ' τα μαντήλια· να πλησιάζουν
τα πρόσωπα, τα χείλη σαν τυχαίως·
μια στιγμιαία στα μέλη επαφή.

Γρήγορα και κρυφά, για να μη νοιώσει
ο καταστηματάρχης που στο βάθος κάθονταν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Σ' ένα βιβλίο παληό — Αναγνωρισμένα

Σ' ένα βιβλίο παληό — περίπου εκατό ετών —
ανάμεσα στα φύλλα του λησμονημένη,
ηύρα μίαν υδατογραφία άνευ υπογραφής.
Θάταν το έργο καλλιτέχνη λίκαν δυνατού.
Έφερ' ως τίτλον, «Παρουσίασις του Έρωτος».

Πλην μάλλον ήρμοζε, «—του έρωτος των άκρωσ αισθητών».

Γιατί ήταν φανερό σαν έβλεπεσ το έργο
(εύκολα νοιώθονταν η ιδέα του καλλιτέχνη)
που για όσους αγαπούνε κάπως υγιεινά,
μεσ στ' οπωσδήποτε επιτετραμμένον μένοντες,
δεν ήταν προωρισμένος ο έφηβος
της ζωγραφιάς — με καστανά, βαθύχροα μάτια·
με του προσώπου του την εκλεκτή εμορφιά,
την εμορφιά των ανωμάτων έλξεων·
και τα ιδεώδη χείλη του που φέρνουνε
την ηδονή εις αγαπημένο σώμα·
με τα ιδεώδη μέλη του πλασμένα για κρεββάτια
που αναίσχυντα τ' αποκαλεί η τρεχάμενη ηθική.

(Από τα Ποιήματα 1897-1933, Ίκαρος 1984)

Σοφιστής απερχόμενος εκ Συρίας Αναγνωρισμένα

Δόκιμε σοφιστή που απέρχεσαι εκ Συρίας
και περί Αντιοχείας σκοπεύεις να συγγράψεις,
εν τω έργω σου τον Μέβη αξίζει ν' αναφέρεις.
Τον φημισμένο Μέβη που αναντιρρήτως είναι
ο νέος ο πιο ευειδής, κι ο πιο αγαπηθείς
σ' όλην την Αντιόχεια. Κανέν' από τους άλλους
του ιδίου βίου νέους, κανένα δεν πληρώνουν
τόσο ακριβά ως αυτόν. Για νάχουνε τον Μέβη
μονάχα δυο, τρεις μέρες πολύ συχνά τον δίνουν
ως εκατό στατήρας.— Είπα, Στην Αντιόχεια·
μα και στην Αλεξάνδρεια, μα και στην Ρώμη ακόμη,
δεν βρίσκειτ' ένας νέος εράσμιος σαν τον Μέβη.

(Από τα Ποιήματα 1897-1933, Ίκαρος 1984)

Σοφοί δε Προσιόντων Αναγνωρισμένα

Θεοί μεν γαρ μελλόντων, άνθρωποι δε γιγνομένων,
σοφοί δε προσιόντων αισθάνονται.

Φιλόστρατος, Τα ες τον Τυανέα Απολλώνιον, VIII, 7

Οι άνθρωποι γνωρίζουν τα γινόμενα.
Τα μέλλοντα γνωρίζουν οι θεοί,
πλήρεις και μόνοι κάτοχοι πάντων των φώτων.
Εκ των μελλόντων οι σοφοί τα προσερχόμενα
αντιλαμβάνονται. Η ακοή

αυτών κάποτε εν ώραις σοβαρών σπουδών
ταράττεται. Η μυστική βοή
τούς έρχεται των πλησιαζόντων γεγονότων.
Και την προσέχουν ευλαβείς. Ενώ εις την οδόν
έξω, ουδέν ακούουν οι λαοί.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Στην Εκκλησία Αναγνωρισμένα

Την εκκλησίαν αγαπώ — τα εξαπτέρυγά της,
τ' ασήμια των σκευών, τα κηροπήγιά της,
τα φώτα, τες εικόνες της, τον άμβωνα της.

Εκεί σαν μπω, μες σ' εκκλησία των Γραικών·
με των θυμιαμάτων της τες ευωδίες,
μες τες λειτουργικές φωνές και συμφωνίες,
τες μεγαλοπρεπείς των ιερέων παρουσίες
και κάθε των κινήσεως τον σοβαρό ρυθμό —
λαμπρότατοι μες στων αμφίων τον στολισμό —
ο νους μου πηαίνει σε τιμές μεγάλες της φυλής μας,
στον ένδοξό μας Βυζαντινισμό.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Στα 200 π.Χ. Αναγνωρισμένα

«Αλέξανδρος Φιλίππου και οι Έλληνες πλην Λακεδαιμονίων—»

Μπορούμε κάλλιστα να φαντασθούμε
πως θ' αδιαφόρησαν παντάπασι στην Σπάρτη
για την επιγραφήν αυτή. «Πλην Λακεδαιμονίων»,
μα φυσικά. Δεν ήσαν οι Σπαρτιάται
για να τους οδηγούν και για να τους προστάζουν
σαν πολυτίμους υπηρέτας. Άλλωστε
μια πανελλήνια εκστρατεία χωρίς
Σπαρτιάτη βασιλέα γι' αρχηγό
δεν θα τους φαίνονταν πολλής περιωπής.
Α βεβαιότατα «πλην Λακεδαιμονίων».

Είναι κι αυτή μια στάσις. Νοιώθεται.

Έτσι, πλην Λακεδαιμονίων στον Γρανικό·
και στην Ισσό μετά· και στην τελειωτική
την μάχη, όπου εσαρώθη ο φοβερός στρατός
που στ' Άρβηλα συγκέντρωσαν οι Πέρσαι·
που απ' τ' Άρβηλα ξεκίνησε για νίκη, κ' εσαρώθη.

Κι απ' την θαυμάσια πανελλήνιαν εκστρατεία,
την νικηφόρα, την περίλαμπρη,
την περιλάλητη, την δοξασμένη
ως άλλη δεν δοξάσθηκε καμιά,
την απaráμιλλη: βγήκαμ' εμείς·
ελληνικός καινούριος κόσμος, μέγας.

Εμείς· οι Αλεξανδρείς, οι Αντιοχείς,
οι Σελευκείς, κ' οι πολυάριθμοι
επίλοιποι Έλληνες Αιγύπτου και Συρίας,
κ' οι εν Μηδία, κ' οι εν Περσίδι, κι όσοι άλλοι.
Με τες εκτεταμένες επικράτειες,
με την ποικίλη δράσι των στοχαστικών προσαρμογών.
Και την Κοινήν Ελληνική Λαλιά
ώς μέσα στην Βακτριανή την πήγαμεν, ως τους Ινδούς.

Για Λακεδαιμονίους να μιλούμε τώρα!

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Στο πληκτικό χωριό Αναγνωρισμένα

Στο πληκτικό χωριό που εργάζεται —
υπάλλληλος σ' ένα κατάστημα
εμπορικό· νεότατος — και που αναμένει
ακόμη δυο τρεις μήνες να περάσουν,
ακόμη δυο τρεις μήνες για να λιγοστέψουν η δουλειές,
κ' έτσι να μεταβεί στην πόλιν να ριχθεί
στην κίνησι και στην διασκέδασι ευθύς·
στο πληκτικό χωριό όπου αναμένει —
έπεσε στο κρεβάτι απόψι ερωτοπαθής,
όλ' η νεότης του στον σαρκικό πόθο αναμένη,
εις έντασι ωραίαν όλ' η ωραία νεότης του.
Και μες στον ύπνον η ηδονή προσήλθε· μέσα
στον ύπνο βλέπει κ' έχει την μορφή, την σάρκα που ήθελε

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Στον ίδιο χώρο Αναγνωρισμένα

Οικίας περιβάλλον, κέντρων, συνοικίας
που βλέπω κι όπου περπατώ· χρόνια και χρόνια.

Σε δημιούργησα μες σε χαρά και μες σε λύπες:
με τόσα περιστατικά, με τόσα πράγματα.

Κ' αισθηματοποιήθηκες ολόκληρο, για μένα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Στου Καφενείου την Είσοδο Αναγνωρισμένα

Την προσοχή μου κάτι που είπαν πλάγι μου
διεύθυνε στου καφενείου την είσοδο.
Κ' είδα τ' ωραίο σώμα που έμοιαζε
σαν απ' την άκρα πείρα του να τόκαμεν ο Έρωσ —
πλάττοντας τα συμμετρικά του μέλη με χαρά·
υψώνοντας γλυπτό το ανάστημα·
πλάττοντας με συγκίνησι το πρόσωπο
κι αφίνοντας απ' των χεριών του το άγγιγμα
ένα αίσθημα στο μέτωπο, στα μάτια, και στα χείλη.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τα Άλογα του Αχιλλέως Αναγνωρισμένα

Τον Πάτροκλο σαν είδαν σκοτωμένο,
που ήταν τόσο ανδρείος, και δυνατός, και νέος,
άρχισαν τ' άλογα να κλαίνε του Αχιλλέως·
η φύσις των η αθάνατη αγανακτούσε
για του θανάτου αυτό το έργον που θωρούσε.
Τίναζαν τα κεφάλια των και τες μακρυνές χαίτες κουνούσαν,
την γη χτυπούσαν με τα πόδια, και θρηνούσαν
τον Πάτροκλο που ενοιώθανε άψυχο — αφανισμένο —
μια σάρκα τώρα ποταπή — το πνεύμα του χαμένο —
ανυπεράσπιστο — χωρίς πνοή —
εις το μεγάλο Τίποτε επιστραμένο απ' την ζωή.

Τα δάκρυα είδε ο Ζευς των αθανάτων
αλόγων και λυπήθη. «Στου Πηλέως τον γάμο»
είπε «δεν έπρεπ' έτσι άσκεπτα να κάμω·
καλλίτερα να μην σας δίναμε, άλογά μου
δυστυχισμένα! Τι γυρεύατ' εκεί χάμου
στην άθλια ανθρωπότητα πούναι το παίγνιον της μοίρας.
Σεις που ουδέ ο θάνατος φυλάγει, ουδέ το γήρας
πρόσκαιρες συμφορές σας τυραννούν. Στα βάσανά των
σας έμπλεξαν οι άνθρωποι.»— Όμως τα δάκρυά των
για του θανάτου την παντοτινή
την συμφοράν εχύνανε τα δυο τα ζώα τα ευγενή.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τα Βήματα Αναγνωρισμένα

Σ' εβένινο κρεββάτι στολισμένο
με κοραλλένιους αετούς, βαθιά κοιμάται
ο Νέρων — ασυνείδητος, ήσυχος, κ' ευτυχής·
ακμαίος μες στην ευρωστία της σαρκός,
και στης νεότητος τ' ωραίο σφρίγος.

Αλλά στην αίθουσα την αλαβάστρινη που κλείνει
των Αηνοβάρβων το αρχαίο λαράριο
τι ανήσυχοι που είν' οι Λάρητες του.
Τρέμουν οι σπιτικοί μικροί θεοί,
και προσπαθούν τ' ασήμαντά των σώματα να κρύψουν.
Γιατί άκουσαν μια απαίσια βοή,
θανάσιμη βοή την σκάλα ν' ανεβαίνει,
βήματα σιδερένια που τραντάζουν τα σκαλιά.
Και λιγοθυμισμένοι τώρα οι άθλιοι Λάρητες,
μέσα στο βάθος του λαράριου χώνονται,
ο ένας τον άλλο να σκουντά και σκουντουφλά,

ο ένας μικρός θεός πάνω στον άλλον πέφτει
γιατί κατάλαβαν τι είδος βοή είναι τούτη,
τάνοιωσαν πια τα βήματα των Εριννύων.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τα Επικίνδυνα Αναγνωρισμένα

Είπε ο Μυρτίας (Σύρος σπουδαστής
στην Αλεξάνδρεια· επί βασιλείας
αυγούστου Κώνσταντος και αυγούστου Κωνσταντίου·
εν μέρει εθνικός, κ' εν μέρει χριστιανίζων)·
«Δυναμωμένος με θεωρία και μελέτη,
εγώ τα πάθη μου δεν θα φοβούμαι σα δειλός.
Το σώμα μου στες ηδονές θα δώσω,
στες απολαύσεις τες ονειρεμένες,
στες τολμηρότερες ερωτικές επιθυμίες,
στες λάγνες του αίματός μου ορμές, χωρίς
κανέναν φόβο, γιατί όταν θέλω —
και θάχω θέλησι, δυναμωμένος
ως θάμαι με θεωρία και μελέτη —
στες κρίσιμες στιγμές θα ξαναβρίσκω
το πνεύμα μου, σαν πριν, ασκητικό.»

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τα Παράθυρα Αναγνωρισμένα

Σ' αυτές τες σκοτεινές κάμαρες, που περνώ
μέρες βαρυές, επάνω κάτω τριγυρνώ
για νάβρω τα παράθυρα.— Όταν ανοίξει
ένα παράθυρο θάμαι παρηγορία.—
Μα τα παράθυρα δεν βρίσκονται, ή δεν μπορώ
να τάβρω. Και καλλίτερα ίσως να μην τα βρω.
Ίσως το φως θάμαι μια νέα τυραννία.
Ποιος ξέρει τι καινούρια πράγματα θα δείξει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τείχη Αναγνωρισμένα

Χωρίς περίσκεπιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ
μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη.

Και κάθομαι και απελπίζομαι τώρα εδώ.
Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νουν μου τρώγει αυτή η τύχη·

διότι πράγματα πολλά έξω να κάμω είχαν.
Α όταν έκτιζαν τα τείχη πώς να μην προσέξω.

Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχον.
Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμο έξω.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τελειωμένα Αναγνωρισμένα

Μέσα στον φόβο και στες υποψίες,
με ταραγμένο νου και τρομαγμένα μάτια,
λυώνουμε και σχεδιάζουμε το πώς να κάμουμε
για ν' αποφύγουμε τον βέβαιο
τον κίνδυνο που έτσι φρικτά μας απειλεί.
Κι όμως λανθάνουμε, δεν είν' αυτός στον δρόμο·
ψεύτικα ήσαν τα μηνύματα
(ή δεν τ' ακούσαμε, ή δεν τα νοιώσαμε καλά).
Άλλη καταστροφή, που δεν την φανταζόμεθαν,
εξαφνική, ραγδαία πέφτει επάνω μας,
κι ανέτοιμους — πού πια καιρός — μας συνεπαίρνει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τέμεθος, Αντιοχεύς: 400 μ.Χ. Αναγνωρισμένα

Στίχοι του νέου Τεμέθου του ερωτοπαθούς.
Με τίτλον «Ο Εμονίδης»— του Αντιόχου Επιφανούς
ο προσφιλής εταίρος: ένας περικαλλής
νέος εκ Σαμοσάτων. Μα αν έγιναν οι στίχοι
θερμοί, συγκινημένοι είναι που ο Εμονίδης
(από την παλαιάν εκείνην εποχή·
το εκατόν τριάντα επτά της βασιλείας Ελλήνων!—
ίσως και λίγο πριν) στο ποίημα ετέθη
ως όνομα ψιλόν· ευάρμοστον εν τούτοις.
Μια αγάπη του Τεμέθου το ποίημα εκφράζει,
ωραίαν κι αξίαν αυτού. Εμείς οι μνημένοι

οι φίλοι του οι στενοί· εμείς οι μνημένοι
γνωρίζουμε για ποιόνα εγράφησαν οι στίχοι.
Οι ανίδεοι Αντιοχείς διαβάζουν, Εμονίδην.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τεχνουργός κρατήρων Αναγνωρισμένα

Εις τον κρατήρα αυτόν από αγνόν ασήμι —
που για του Ηρακλείδη έγινε την οικία,
ένθα καλαισθησία πολλή επικρατεί —
ιδού άνθη κομψά, και ρύακες, και θύμοι,
κ' έθεσα εν τω μέσω έναν ωραίον νέον,
γυμνόν, ερωτικόν· μες στο νερό την κνήμη
την μια του έχει ακόμη.— Ικέτευσα, ω μνήμη,
να σ' εύρω βοηθόν αρίστην, για να κάμω
του νέου που αγαπούσα το πρόσωπον ως ήταν.
Μεγάλη η δυσκολία απέβη επειδή
ως δέκα πέντε χρόνια πέρασαν απ' την μέρα
που έπεσε, στρατιώτης, στις Μαγνησίας την ήτταν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Το 25ον έτος του βίου του Αναγνωρισμένα

Πηγαίνει στην ταβέρνα τακτικά
που είχανε γνωρισθεί τον περασμένο μήνα.
Ρώτησε· μα δεν ήξεραν τίποτε να τον πουν.
Από τα λόγια των, κατάλαβε πως είχε γνωρισθεί
μ' ένα όλως άγνωστο υποκείμενον·
μια απ' τες πολλές άγνωστες κ' ύποπτες
νεανικές μορφές που απ' εκεί περνούσαν.
Πηγαίνει όμως στην ταβέρνα τακτικά, την νύχτα,
και κάθετα και βλέπει προς την είσοδο·
μέχρι κοπώσεως βλέπει προς την είσοδο.
Ίσως να μπει. Απόψ' ίσως ναρθεί.

Κοντά τρεις εβδομάδες έτσι κάμνει.
Αρρώστησεν ο νους του από λαγνεία.
Στο στόμα του μείνανε τα φιλιά.
Παθαίνεται απ' τον διαρκή πόθον η σάρκα του όλη.
Του σώματος εκείνου η αφή είν' επάνω του.
Θέλει την ένωση μαζί του πάλι.

Να μην προδίδεται, το προσπαθεί εννοείται.
Μα κάποτε σχεδόν αδιαφορεί.—
Εξ άλλου, σε τι εκτίθεται το ξέρει,
το πήρε απόφασι. Δεν είν' απίθανον η ζωή του αυτή
σε σκάνδαλον ολέθριο να τον φέρει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Το 31 π.Χ. στην Αλεξάνδρεια Αναγνωρισμένα

Απ' την μικρή του, στα περίχωρα πλησίον, κόμη,
και σκονισμένος από το ταξίδι ακόμη

έφθασεν ο πραγματευτής. Και «Λίβανον!» και «Κόμμι!»
«Άριστον Έλαιον!» «Άρωμα για την κόμη!»

στους δρόμους διαλαλεί. Αλλ' η μεγάλη οχλοβοή,
κ' η μουσικές, κ' η παρελάσεις πού αφίνουν ν' ακουσθεί.

Το πλήθος τον σκουντά, τον σέρνει, τον βροντά.
Κι όταν πια τέλεια σαστισμένος, «Τι είναι η τρέλλα αυτή;» ρωτά,

ένας του ρίχνει κι αυτουνού την γιγαντιαία ψευτιά
του παλατιού — που στην Ελλάδα ο Αντώνιος νικά.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Το Διπλανό Τραπέζι Αναγνωρισμένα

Θάναι μόλις είκοσι δυο ετών.
Κι όμως εγώ είμαι βέβαιος που, σχεδόν τα ίσα
χρόνια προτίτερα, το ίδιο σώμα αυτό το απήλαυσα.

Δεν είναι διόλου έξαψις ερωτισμού.
Και μοναχά προ ολίγου μπήκα στο καζίνο·
δεν είχα ούτε ώρα για να πιώ πολύ.
Το ίδιο σώμα εγώ το απήλαυσα.

Κι αν δεν θυμούμαι, πού — ένα ξέχασμά μου δεν σημαίνει.

Α τώρα, να, που κάθησε στο διπλανό τραπέζι
γνωρίζω κάθε κίνησι που κάμνει — κι απ' τα ρούχα κάτω
γυμνά τ' αγαπημένα μέλη ξαναβλέπω.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Φωνές Αναγνωρισμένα

Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες
εκείνων που πεθάναν, ή εκείνων που είναι
για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.

Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε·
κάποτε μες στην σκέψι τες ακούει το μυαλό.

Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν
ήχοι από την πρώτη ποίησι της ζωής μας —
σα μουσική, την νύχτα, μακρυνή, που σβύνει.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Το Πρώτο Σκαλί Αναγνωρισμένα

Εις τον Θεόκριτο παραπονιούνταν
μια μέρα ο νέος ποιητής Ευμένης·
«Τώρα δυο χρόνια πέρασαν που γράφω
κ' ένα ειδύλλιο έκαμα μονάχα.

Το μόνον άρτιόν μου έργον είναι.
Αλλοίμονον, είν' υψηλή το βλέπω,
πολύ υψηλή της Ποιήσεως η σκάλα·
κι απ' το σκαλί το πρώτο εδώ που είμαι
ποτέ δεν θ' ανεβώ ο δυστυχισμένος.»

Είπ' ο Θεόκριτος· «Αυτά τα λόγια
ανάρμοστα και βλασφημίες είναι.
Κι αν είσαι στο σκαλί το πρώτο, πρέπει
νάσαι υπερήφανος κ' ευτυχισμένος.

Εδώ που έφθασες, λίγο δεν είναι·
τόσο που έκαμες, μεγάλη δόξα.

Κι αυτό ακόμη το σκαλί το πρώτο
πολύ από τον κοινό τον κόσμο απέχει.

Εις το σκαλί για να πατήσεις τούτο
πρέπει με το δικαίωμά σου νάσαι
πολίτης εις των ιδεών την πόλι.

Και δύσκολο στην πόλι εκείνην είναι
και σπάνιο να σε πολιτογραφήσουν.

Στην αγορά της βρίσκεις Νομοθέτας
που δεν γελά κανέναν τυχοδιώκτης.

Εδώ που έφθασες, λίγο δεν είναι·
τόσο που έκαμες, μεγάλη δόξα.»

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Του Μαγαζιού Αναγνωρισμένα

Τα ντύλιξε προσεκτικά, με τάξι
σε πράσινο πολύτιμο μετάξι.

Από ρουμπίνια ρόδα, από μαργαριτάρια κρίνοι,
από αμεθύστους μενεξέδες. Ως αυτός τα κρίνει,

τα θέλησε, τα βλέπει ωραία· όχι όπως στην φύσι
τα είδεν ή τα σπούδασε. Μεσ στο ταμείον θα τ' αφίσει,

δείγμα της τολμηρής δουλειάς του και ικανής.
Στο μαγαζί σαν μπει αγοραστής κανείς

βγάζει απ' τες θήκες άλλα και πουλεί — περίφημα στολίδια —
βραχιόλια, αλυσίδες, περιδέραια, και δαχτυλίδια.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Του πλοίου Αναγνωρισμένα

Τον μοιάζει βέβαια η μικρή αυτή,
με το μολύβι απεικόνισίς του.

Γρήγορα καμωμένη, στο κατάστρωμα του πλοίου·
ένα μαγευτικό απόγευμα.
Το Ιόνιον πέλαγος ολόγυρά μας.

Τον μοιάζει. Όμως τον θυμούμαι σαν πιο έμορφο.
Μέχρι παθήσεως ήταν αισθητικός,
κι αυτό εφώτιζε την έκφρασί του.
Πιο έμορφος με φανερώνεται
τώρα που η ψυχή μου τον ανακαλεί, απ' τον Καιρό.

Απ' τον Καιρό. Είν' όλ' αυτά τα πράγματα πολύ παληά —
το σκίτσο, και το πλοίο, και το απόγευμα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τρώες Αναγνωρισμένα

Είν' η προσπάθειές μας, των συφοριασμένων·
είν' η προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Κομμάτι κατορθώνουμε· κομμάτι
παίρνουμ' επάνω μας· κι αρχίζουμε
νάχουμε θάρρος και καλές ελπίδες.

Μα πάντα κάτι βγαίνει και μας σταματά.
Ο Αχιλλεύς στην τάφρον εμπροστά μας
βγαίνει και με φωνές μεγάλες μάς τρομάζει.—

Είν' η προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Θαρρούμε πως με απόφασι και τόλμη
θ' αλλάζουμε της τύχης την καταφορά,
κ' έξω στεκόμεθα ν' αγωνισθούμε.

Αλλ' όταν η μεγάλη κρίσις έλθει,
η τόλμη κι η απόφασίς μας χάνονται·
ταράττεται η ψυχή μας, παραλύει·
κι ολόγυρα απ' τα τείχη τρέχουμε
ζητώντας να γλυτώσουμε με την φυγή.

Όμως η πτώσις μας είναι βεβαία. Επάνω,
στα τείχη, άρχισεν ήδη ο θρήνος.
Των ημερών μας αναμνήσεις κλαιν κ' αισθήματα.
Πικρά για μας ο Πρίαμος κ' η Εκάβη κλαίνε.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Τυανεύς Γλύπτης Αναγνωρισμένα

Καθώς που θα το ακούσατε, δεν είμ' αρχάριος.
Κάμποση πέτρα από τα χέρια μου περνά.
Και στην πατρίδα μου, τα Τύανα, καλά
με ξέρουνε· κ' εδώ αγάλματα πολλά
με παραγγείλανε συγκλητικοί.

Και να σας δείξω
αμέσως μερικά. Παρατηρείστ' αυτήν την Ρέα·
σεβάσμα, γεμάτη καρτερία, παναρχαία.
Παρατηρείστε τον Πομπήιον. Ο Μάριος,
ο Αιμίλιος Παύλος, ο Αφρικανός Σκιπίων.
Ομοιώματα, όσο που μόρεσα, πιστά.
Ο Πάτροκλος (ολίγο θα τον ξαναγίξω).
Πλησίον στου μαρμάρου του κιτρινωπού
εκείνα τα κομμάτια, είν' ο Καισαρίων.

Και τώρα καταγίνομαι από καιρό αρκετό
να κάμω έναν Ποσειδώνα. Μελετώ
κυρίως για τ' άλογά του, πώς να πλάσω αυτά.
Πρέπει ελαφρά έτσι να γίνουν που
τα σώματα, τα πόδια των να δείχνουν φανερά
που δεν πατούν την γη, μόν' τρέχουν στα νερά.

Μα να το έργον μου το πιο αγαπητό
που δούλεψα συγκινημένα και το πιο προσεκτικά·
αυτόν, μια μέρα του καλοκαιριού θερμή
που ο νους μου ανέβαινε στα ιδανικά,
αυτόν εδώ ονειρεύομουν τον νέον Ερμή.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Των Εβραίων (50 μ.Χ.) Αναγνωρισμένα

Ζωγράφος και ποιητής, δρομεύς και δισκοβόλος,
σαν Ενδυμίων έμορφος, ο Ιάνθης Αντωνίου.
Από οικογένειαν φίλην της Συναγωγής.

«Η τιμιότερές μου μέρες είν' εκείνες
που την αισθητική αναζήτησιν αφίνω,
που εγκαταλείπω τον ωραίο και σκληρόν ελληνισμό,
με την κυρίαρχη προσήλωσι
σε τέλεια καμωμένα και φθαρτά άσπρα μέλη.
Και γένομαι αυτός που θα ήθελα
πάντα να μένω· των Εβραίων, των ιερών Εβραίων, ο υιός.»

Ένθερμη λίαν η δήλωσίς του. «Πάντα
να μένω των Εβραίων, των ιερών Εβραίων —»

Όμως δεν έμενε τοιούτος διόλου.
Ο Ηδονισμός κ' η Τέχνη της Αλεξανδρείας
αφοσιωμένο τους παιδί τον είχαν.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Υπέρ της Αχαϊκής Συμπολιτείας πολεμήσαντες Αναγνωρισμένα

Ανδρείοι σεις που πολεμήσατε και πέσατ' ευκλεώς·
τους πανταχού νικήσαντας μη φοβηθέντες.
Άμωμοι σεις, αν έπταισαν ο Δίαιος κι ο Κριτόλαος.
Όταν θα θέλουν οι Έλληνες να καυχηθούν,
«Τέτοιους βγάζει το έθνος μας» θα λένε
για σας. Έτσι θαυμάσιος θάναι ο έπαινός σας.—

Εγράφη εν Αλεξανδρεία υπό Αχαιού·
έβδομον έτος Πτολεμαίου, Λαθύρου.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Φιλέλλην Αναγνωρισμένα

Την χάραξι φρόντισε τεχνικά να γίνει.
Έκφρασις σοβαρή και μεγαλοπρεπής.
Το διάδημα καλλίτερα μάλλον στενό·
εκείνα τα φαρδιά των Πάρθων δεν με αρέσουν.
Η επιγραφή, ως σύνηθες, ελληνικά·
όχ' υπερβολική, όχι πομπώδης—
μην τα παρεξηγήσει ο ανθύπατος
που όλο σκαλίζει και μηνά στην Ρώμη —
αλλ' όμως βέβαια τιμητική.
Κάτι πολύ εκλεκτό απ' το άλλο μέρος·
κανένας δισκοβόλος έφηβος ωραίος.
Προ πάντων σε συστήνω να κυττάξεις
(Σιθάσπη, προς θεού, να μη λησμονηθεί)
μετά το Βασιλεύς και το Σωτήρ,
να χαραχθεί με γράμματα κομψά, Φιλέλλην.
Και τώρα μη με αρχίζεις ευφυολογίες,
τα «Πού οι Έλληνες;» και «Πού τα Ελληνικά
πίσω απ' τον Ζάγρο εδώ, από τα Φράατα πέρα».
Τόσοι και τόσοι βαρβαρότεροί μας άλλοι
αφού το γράφουν, θα το γράψουμε κ' εμείς.
Και τέλος μη ξεχνάς που ενίοτε
μας έρχοντ' από την Συρία σοφισταί,
και στιχοπλόκοι, κι άλλοι ματαιόσπουδοι.
Ωστε ανελλήνιστοι δεν είμεθα, θαρρώ.

Του πλοίου Αναγνωρισμένα

Τον μοιάζει βέβαια η μικρή αυτή,
με το μολύβι απεικόνισίς του.

Γρήγορα καμωμένη, στο κατάστρωμα του πλοίου·
ένα μαγευτικό απόγευμα.
Το Ιόνιον πέλαγος ολόγυρά μας.

Τον μοιάζει. Όμως τον θυμούμαι σαν πιο έμορφο.
Μέχρι παθήσεως ήταν αισθητικός,
κι αυτό εφώτιζε την έκφρασί του.
Πιο έμορφος με φανερώνεται
τώρα που η ψυχή μου τον ανακαλεί, απ' τον Καιρό.

Απ' τον Καιρό. Είν' όλ' αυτά τα πράγματα πολύ παληά —
το σκίτσο, και το πλοίο, και το απόγευμα.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Το Διπλανό Τραπέζι Αναγνωρισμένα

Θάναι μόλις είκοσι δυο ετών.
Κι όμως εγώ είμαι βέβαιος που, σχεδόν τα ίσα
χρόνια προτιήτερα, το ίδιο σώμα αυτό το απήλαυσα.

Δεν είναι διόλου έξαψις ερωτισμού.
Και μοναγά προ ολίγου μπήκα στο καζίνο·
δεν είχα ούτε ώρα για να πώ πολύ.
Το ίδιο σώμα εγώ το απήλαυσα.

Κι αν δεν θυμούμαι, πού — ένα ξέχασμά μου δεν σημαίνει.

Α τώρα, να, που κάθησε στο διπλανό τραπέζι
γνωρίζω κάθε κίνησι που κάμνει — κι απ' τα ρούχα κάτω
γυμνά τ' αγαπημένα μέλη ξαναβλέπω.

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Κωνσταντίνος Ηαθάφης.

Νέος, φιλόρων τοῖς τρόποις, πλήρης σφρίγγου καὶ ζωῆς, μὴ ἀπειρον ποιητικὴν τόλμη, ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, λογογράφος, εἶναι εἰς ἐκ τῶν συμπαθειστάτων Ἀλεξανδρινῶν φιλολόγων. Ἐγενήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὅπου καὶ διακίμει, εἶναι πλήρης εὐφυΐας καὶ ἔρωτος πρὸς τὰ γράμματα, κατέχει δὲ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς παντοδαπὰς γνώσεις γλωσσῶν κ. λ. π. γινόμενος οὕτω ἐγκυκλοπαιδικώτατος.

Τὰ ποιήματά του ἀρίστου καὶ ἐκτιμῶνται πολὺ. Πλείστα ἰδημοσιεύθησαν εἰς διάφορα περιοδικὰ συγγράμματα Ἀθηνῶν ὡς καὶ ἐν τῷ περιοδικῷ μας ὁ «Κόσμος» καὶ ἐν τῷ περυσινῷ ἡμερολογίῳ μας. Τὸ ὄφος του εἶναι ρίον καὶ σθινακρόν.

Ἀποδία

"Πολλὰ ἔρα ὄριον ἰστανούλας ἀπὸ τοῦ
 ὄρα ἰστανούλα . . . οὐδὲ Ἀπόλλων, ὅταν ἦ ἡ
 θέλις τὸν Ἀπόλλων ἐν τοῖς αὐτοῖς ἡμέραις ἀέουλα
 ἰστανούλας τὸν ἴδιον εὐκαίριον,
 ὅταν ἰστανούλας καὶ μακαίριον πῖον.
 Ἐπιπλέον τῶν ἰστανούλας ἐπὶ τὴν εὐχὴν
 καὶ ἰστανούλας, εὐκαίριον ἐπὶ
 καὶ τὸ ἴδιον ὅταν ἰστανούλας ἔρα
 ἡμέρας εὐκαίριον ἰστανούλας ἔρα
 ὁ ἴδιον ἰστανούλας . . .
 . . . αὐτὸς ἴδιον ὁ ἴδιον
 τὸν πῖον τὸν ἴδιον."

Theodoros Kavafis B.

Σὰν πάντοτε τὴν θέλιδα μὲ τὴν Πηγά
 ἐκείνη ὁ Ἀπόλλων εἰς λαοὶ τρεῖς
 τοῦ ἡμέρον, καὶ μακαίριον ἴδιον νεοῦρμος
 μὲ τὸν βροχὴν τοῦ ὄρα μὲ ἀπὸ τὴν ἔρα τῶν.
 εἶπε. Ποτὲ αὐτὸν ἀπὸ τὴν εὐκαίριον
 καὶ ὄρα μακαίριον ἴδιον. Ἀπὸ τὴν εἶπε
 ἡ θέλις χάρη καὶ ποτὲ, μὲ τὰ λόγια
 τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν ἴδιον ἀπὸ ἰστανούλας
 τὴν φάνηκαν ἰστανούλας μὲ τὰ πῖον τῶν.

κι όλων μεγάλων ο Αχιλλεύς, και ήταν
της θείας βίας έταρος η έρωφία του,
η θέλω τὸ θεὸν τὰ χορὰ ἰδρυμέναν.
Ἄλλα μὲν μὲν ἦσαν γέροι μὲν ἰχίτην,
κ' ἔσαν τὸν σκόλον τὸν Ἀχιλλεύς ὄλιον Τροία.
Κ' ἡ θέλω ζήσῃς τὰ παρὰ τῆς πόδα
κ' ἔργον ἴσῃ πῆν τῆς και θεοδότη
ὁ δὲ χώρῃ τὸ βραχίονα και τὸ ταχυγίνα.
Και μὲν ἴσῃ ὄλιον τῆς τὸ μὲν ἄρῃον
και γύρῃ τὸ ἔργον ο σοφὸς ἄρῃον,
τὸν γέρον ὁ πῆν τὸν ὄλιον τῆς
ἔργον ὄλιον τὸν γέρον ὁ πῆν τῆς
ὄλιον τὸν ὄλιον τῆς σκόλον ὄλιον τῆς.
Κοι γέρον τὸν ἄρῃον ὄλιον ὁ ἄρῃον
ὄλιον ὁ ἄρῃον ὄλιον τῆς,
και μὲν τῆς τῆς σκόλον τὸν ἄρῃον

Τείχη

Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς χάσιν, χωρίς αἰδῶ
μερῶν κ' ὕψους τειχῶν μου ἔκτισαν τείχη.

Καὶ κάθομαι καὶ ἀπεχθίζομαι τὰς ἰδοῦ.
Ἄλλω δὲν σκέτομαι: τὸν νόον μου τρώει αὐτὴ ἡ τύχη.

Διὸς ἠφροσύνην παρὰ ἑμὲ νὰ κερῶ τῶσαν.
Ἄ ὄταν ἔκτισαν τὰ τείχη πᾶς νὰ μὴν ἠφροῦν.

Ἄλλω δὲν ἀκούω πολὺ κρότον κλισίων ἢ ἤχου.
Ἀνεπαίδως ρ' ἔκχισαν ἀπὸ τὰ κοσμοῦ ἑμὲ.

Θερμοπίλες

Τιμή σ' αείκλους όπου είν' ζωή των
ώρισαν και φυγόντων θερμοπίλες.
Πολύ και τό χείρας μή κινούνης
δικαιοί κ' ίσοι σ' όχης των τίς πράξει,
άλλή με χύση ~~από~~ κίχης κ' εύσυχνία
μέναιος οσάκι είναι οχούσιοι, κι όλαν
είναι πτωχοί, πάλ' είν' μικρόν ρηκίοι.
πάχι συνείχοντες όσο μπορούσι
πάντοτε των άχρηστων άμυχόντες,
πάλι χείρας μίσος για τους ψευδομένους.

Και περισσόλογ' τιμή τους άρεσει
όταν πρόβλίσουν (και πολλοί πρόβλίσουν!)
πως ο Σφισάκης θα φανεί στο τέχνο,
κ' οι κήσοι έπί τέχνοσ θα λαβούνε
